

HEJ TI!

VIDIMO DA ČITAS SF

DODII

POSTANI ČLAN DRUŠTVA
ZA ZNANSTVENU FANTASTIKU

SFera

I POSUDI KNJIGE IZ NAŠE KNJIŽNICE

PIŠI I RIŠI ZA

PARSEK

SFerin FANZIN

NE PROPUSTI

SFeraKon '96

NAŠU GODIŠNJU KONVENTICIJU

MI SMO U IVANIČGRADSKOJ 41a, ZAGREB, utorkom od 19:30

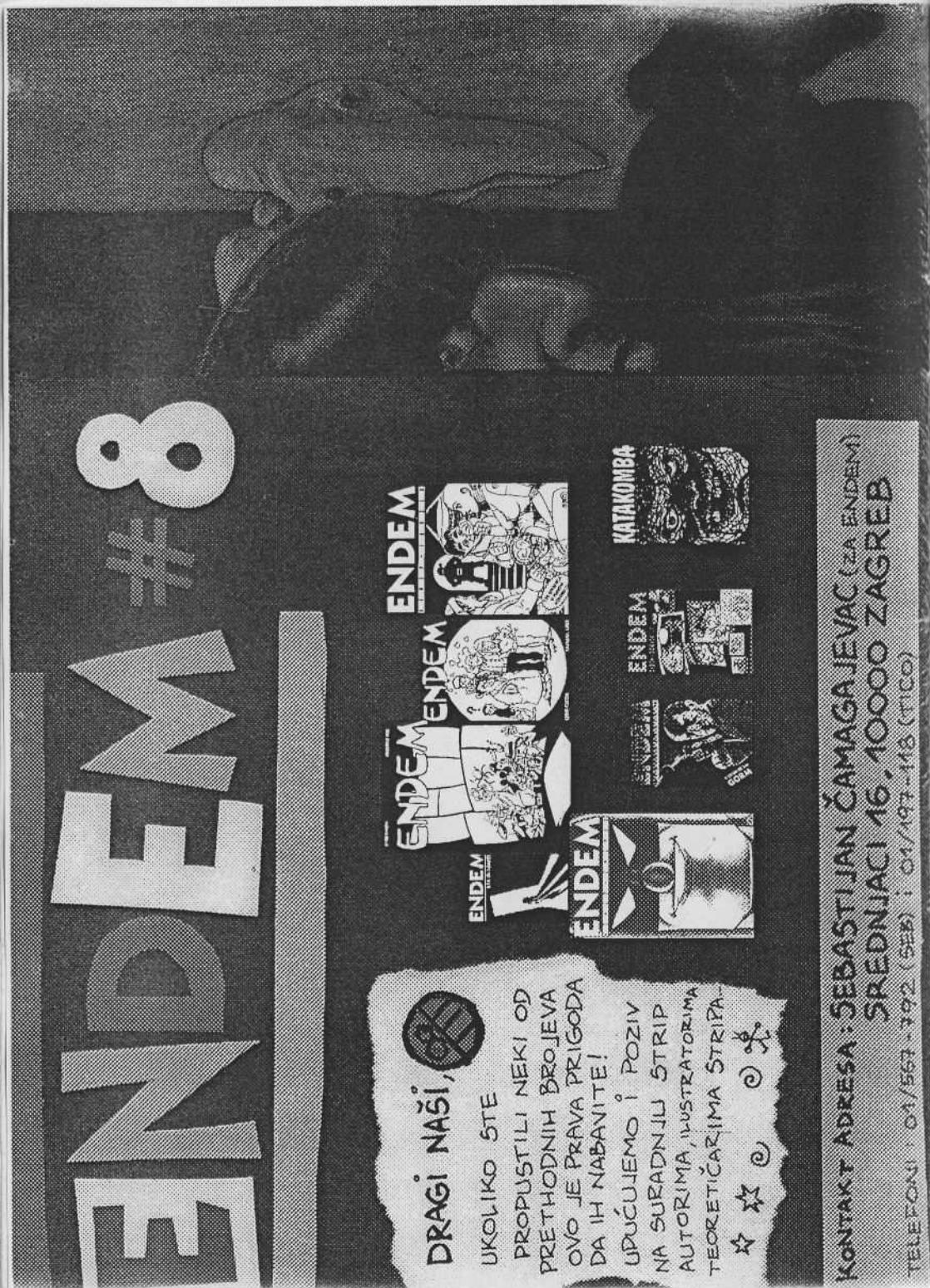
NAVRETII

PARSEK

60

• SF fanzin •

S A D R Ž A J

...KLIK	Davorin Horak	4
UZ NAJLJEPŠE ŽELJE...	Tatjana Jambrišak	6
PRIČA O PISANJU	Tatjana Jambrišak	
TIIM POWERS: THE DRAWING OF THE DARK	Goran Konvični	18
KINA VRTE-ČUBI RECENZIRA	Aleksandar Žiljak	20
KISS MY AXE	Endemičari	25
STAR STRIP	Tico	26
ZONA FANDOMA		27
Fandom & Worldcondom	Davorin Horak	28
Svježe s mreže	kompajld baj Darko Macan	29
Treća rečenica, SFeraKonska	puno njih	43
O Parseku		
Ja pa ja pa ja	Darko Macan	45
Bio sam urednik Parseka	Goran Konvični	48
Urednička stvar	Dražen K.	52
Zašto uredujem Parsek (više ne-op.ur.)	Vlatko Jurić-Kokić	53
Parsek, dalek i sam	Davorin Horak	55
Čubi & Ćebe	Darko Macan	58
SFeraKonska JA-JA...	Davorin Horak	59
...i idealizam od cigle	Davorin Horak	60
Filk	Izitpajn	

IMPRESSUM

PARSEK se kotl(P) u Sferi, društvu za zaštitu esefa, ordiniramo utorkom od 19:30 u prostorijama(P) centra za kulturu Peščenica, Ivaničgradska 4la.

Glavni i odgovorni urednik (for d ver last tajm): Davorin Horak Grafičko/tehnička grupacija: Igor Mrkoci i Davorin Horak Pisali: Tatjana Jambrišak, Darko Macan, Goran Konvični, Dražen Ka, Aleksandar Žiljak.

Endemičari, Vlatko Jurić-Kokić i Davorin Horak Crtali: Darko Macan, Tico i Davorin Horak

Naslovna strana: Davorin Horak

Sferakonske fotografije: Nataša i Davorin

Također su korišteni materijali Johna Howea, Hala Fostera te Mikea McMahon & Glenna Fabrya, i iz časopisa Empire, Fangoria i Premiere. Cijena oglasnog prostora je po dogovoru. Cijena PARSEKA, za članove Bkn, za ostale 10kn. Sfera ima www stranicu i e-mail: imrkoci@phy.hr

... KLIK

Trebao je ovo biti jedan sjetan i dostojanstven uvodnik za kraj mog uredničkog posla. Klik kao naslov, slika ugašenog monitora i rječita mudrost umotana u celofan zanimljivog i zadovoljno obavljenog posla.

Međutim... (hommage Darku)

U očigledno zagrijanoj atmosferi, boja moje, gotovo savršene slike SFere počela je pucati i lagano otpadati. Dogodio se otada WorldCon i Majin katastrofalni pristup u traženju određenih SFerinih kredita. Probudili su se i razni zimbiji, već odavno pospremljeni s one strane SFerine politike, šireći zadah raspadanja društva. I još k tome, džežbi je SFeraKonu dao nogu, a ja ga uzeo tješiti.

Moj pastelni crtež nestajao je pod sivim, masnim i gustim potezima grubih kistova šlampa vah i netalentiranih restauratora.

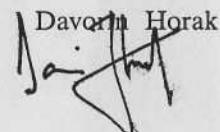
Čemu (filozofski gledano)?

Nema SFeraKona bez SFere, nema SFere bez Sferaša. Svakog onog, i najmlađeg člana, zbumjenog i pritajenog u kutu, u očekivanju. Trebamo li mi i vi, stari mornari, dati tom SFerinom novorođenču da čeka Godota? Dozvoliti da SFera blijedi, poput točke na ugasлом ekranu, jer je grabežom daljinski razbijen?

Razmislite!

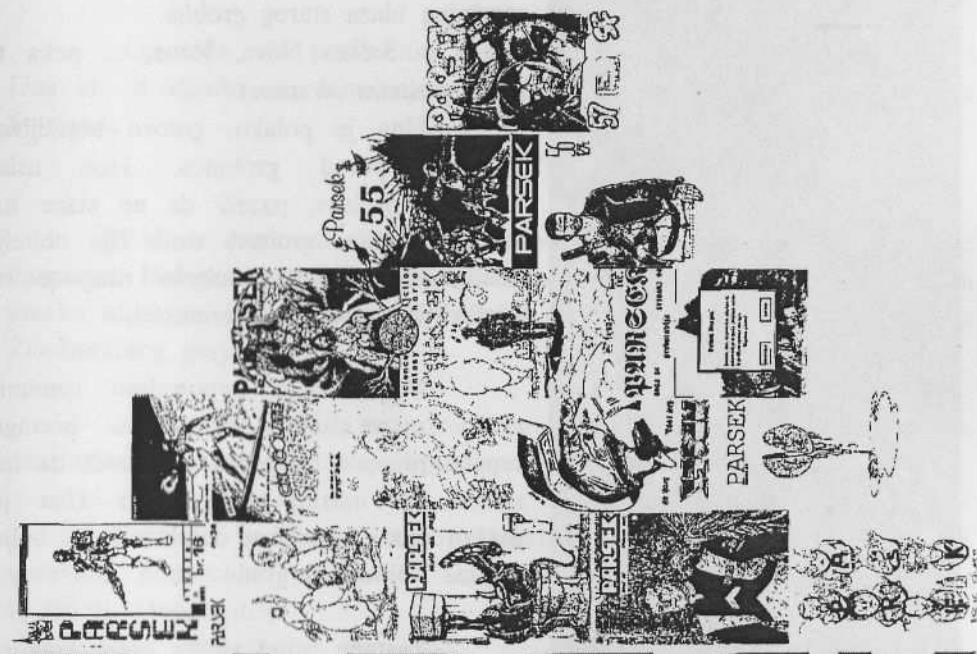
* * *

Popoljak. Samo jedna jedina riječ. Okosnica je prepletenih priča koje pokušavaju dokučiti tajnu. Životima, zametenim vihorom građanina, njezino vječno značenje nestaje zbog dubine ponora vlastitih zabluda. Za kraj reći će samo, SFERA.

Davorin Horak

FANDOM SE GRADI

FANZINOM

PARSEK

Stari brojevi po 5 Kn dostupni u SFeri, Ivaničgradska 41a, utorkom od 19:30 do 21:30. Obavijesti: imrkociZphy.hr

(BLOK NAOPAKO - PARABOLA PERZIJSKOG SAGA)

Uz najljepše želje...

Odsjaji svijeća sa Stenjevečkog groblja savijali su se u treperavu tamnožutu polu-sferu sve do samog bakrenog vrha crkvenog tornja. Una Razum izade iz taksija i dobacivši Reni mali paketić zamotan u šuškavi praznični papir, zakorači kroz visoka željezna vrata stražnjeg ulaza starog groblja.

- Sretna Nova, Rena, ... neka ti snovi postanu stvarnost.

Una je polako, gotovo bojažljivo, koračala pored grobnica, kroz uske blatnjave prolaze, pazeći da ne stane na kamene rubove grobova onih čije obitelji nisu imale dovoljno duboke džepove za posljednje pozdrave u mramoru.

Nije voljela nepotrebitno uznemiravati mrtve. Kad bi kakva potraga zapela, prizvala bi ponekog, pazeći da im zahvali ili uzvrati uslugu. Jer Una je snažan medij, uspješan detektiv i još bolja gatarica. Najbolja u gradu.

Zastane ispod velike breze koja je svoje grane spustila do samog tla, odmah pored staze što je vodila ravno iz mrtvačnice do prvog velikog križa. Na zarastao grob spusti nježnu bijelu krizantemu i ne okrenuvši se ponovo sjedne na drvenu klupu u sljedećem redu.

Uz najljepše želje...

Nije željela raskošnu grobnicu, iako novac nije bio problem. Davorov bankovni račun u frankfurtskoj banci nije bio ništa manji od onog koji je Vanji Bugarskom darovao nove oči. No, željela je nešto obično, jednostavno, što je neće ometati kad ga jednom bude dozivala.

Mislila je da to neće biti tako skoro. Pribojavala se da će je Davor tražiti, pratiti, rušiti stvari po stanu, postati nemiran duh kakav je i za života bio. Prvo vrhunski sportaš, potom odličan detektiv, pa dugo neuhvatljiv kriminalac. Stotine djece je oteo i preprodao po svijetu.

Od tada nije prošla niti cijela godina. Davor se nije prikazivao i Una se, u skladu sa donošenjem nekih novogodišnjih odluka, zaputila u Stenjevec.

* * *

Mrak se borio sa plamičima zatvorenim u crvene i žute plastичne lampionе. Holograme dragih pokojnika ugasili su vremenski prekidači. Noću ionako nitko ne dolazi. Vjetar je pušnuo na tren donoseći miris snijega sa Žumberačkog gorja.

Una se jače zamota u kožni kaput i zatvori oči. Prizove sliku rijetke paučinaste tvari koja lagano podrhtava u nepravilnom ritmu.

Oko nje iz zemlje stade izbijati maglica, kovitlati se u malim spiralama, ponovo se raspršujući i skupljajući u nekim drugim oblicima. Una se naježi. Mnogo ih je.

Tapkajući mentalnim prstima oko sebe zvala ih je, pitala za ime, a duhovi davno i nedavno umrlih žena i ponekog muškarca mrmljali su svoje sudbine, imena rođaka, prijatelja i neprijatelja; neki tužno, poneki ljutito. Tražila je poznato Davorovo lice, oduvijek bradato i brkato, pokušavajući umiriti i otjerati ostale.

Znala je da je mogućnost da je njegov duh pratio kovčeg iz Kopenhagena mala i da ga možda nikad neće pronaći.

Ipak, morala je pokušati. Ostalo je nešto nerazjašnjениh pitanja između nje i njenog nesuđenog zaručnika. Za Unu smrt nije bila kraj svega. Obaveze i obećanja ostaju dok ih sporazumno ne raskinemo. S obje strane.

* * *

A Vanja je vršio pritisak.

Nakon što ga je Davor kidnapirao, maltretirao a teroristi mu nehotice uništili oči, nakon nekoliko mjeseci u bolnici, operacija, straha da više neće vidjeti i da će zauvijek ovisiti o nekom drugom, Vanja Bugarski je otkrio život.

Vratio se u Zagreb, poletan i sretan i zakačio se na Unu. Ostvarilo se ono što je ona mjesecima, godinama priželjkivala, da je voli, treba i da bude s njom.

Jedino, više nije mogao razumijeti njenu potrebu za slobodom i ponekim odvojenim trenutkom. Na sve je pristajao, i da se ona doseli k njemu i on k njoj i da potraže novo skrovište. Samo da budu zajedno.

Izlaziti na ulicu još uvijek nije bilo poželjno za muškarce jer svijet se nije mnogo promijenio. Zagrebom su lutale prosjakinje i žalosni ostaci ovisnica o stimovima. Sve više je bilo oglasa na zagrebačkoj oglasnoj grupi Mreže o Spasenju kroz razne okultne kultove, vještice kovene ili istočnačke tehnike.

Srednji sloj je radio, u slobodno vrijeme stoički ili očajnički tražeći slobodne muškarce. Kojih nije bilo dovoljno. Neizvjesnost je kao kupola nadvisivala i najviše nebodere u Dubravi.

* * *

Magla se nad grobljem u Stenjevcu kovitlala sve brže, dižući se visoko nad grad. Paučinasti prsti pružali su se na sve strane kao vlati morskih trava u sjenovitim uvalama. Una u gomili prepozna jedno lice i odahne.

- Znaš koga tražim. Jel' tu?

Duh djevojčice odmahne glavom.

- Možeš li ga potražiti?

Podignuti palac i magla se rasprši.

Najsretnija je kad ima što tražiti, prekopavati, kao nekad moje ladice i ormare, tužno pomisli Una, ustane s klupice i, bacivši pogled na zapušteni grob svoje sestre, potrči niz kamenu stazu prema ulazu u crkvu.

Unutra će biti toplige, ponada se, no masivni zidovi ruševne građevine nudili su utočište u blaženoj hladovini samo ljeti. A sad je Silvestrovo i zima je prodirala kroz pukotine na jednostavnim šarenim vitrajima dok su teška hrastova vrata izjeli crvi još u prošlom stoljeću i već se odavno ne mogu zatvoriti do kraja.

Ali, oni ovdje neće ulaziti. Sumorna unutrašnjost valjda djeluje isuviše depresivno za živahne duše onih koji su odlučili još neko vrijeme ostati u ovoj dimenziji.

Una priđe oltaru. Na sivoj su površini ekrana sićušni kristalići plesali u tehno ritmu gregorijanskog korala, mijesajući sliku raspetog boga s fraktalnim fantazijama koje je posljednji redovnik uprogramirao kad je napuštao samostan slijedeći zbjegove muškaraca. A kruta su pravila Crkve usprkos svemu i dalje tvrdoglavu odbijala da žene budu svećenici.

I tako, službe više nije bilo. Ljudima su grobnice bile dovoljne a kratke poruke i molitve ugrađene u hologramske projekcije dragih lica zadovoljavale su one rijetke posjetioce.

Ako Davor nije otisao predaleko, mala će ga naći. Unini su koraci odzvanjali u praznom prostoru. I klupice su maknuli, i ispovjetaonicu i slike. Kad je ponestalo ugljena, drvo je još uvijek dobro gorjelo.

Na tren zamisli sebe u raskošnoj bijeloj klinolini i pod čipkanim velom. I Vanju u tamnom odijelu. Nasmišaš se. Tu formalnost mogu obaviti i Mrežom iz Vanjinog skloništa. Zahtijev za registraciju, potvrda iz policijske uprave i to je sve. Ionako se nije mogla sjetiti nikoga tko bi joj sašio takvu haljinu.

* * *

Una izade kroz mala stražnja vrata prema groblju. Ulična je svjetiljka patetično pokušavala razbiti tminu ispred mrtvačnice. Treperila je neko vrijeme, namigujući zločudno tamnoj prilici u dugom kožnom kaputu a onda odjednom ugasne. Una požuri prema križu na sredini staze.

U mraku lako pronađe klupicu. Zaostali pipci magle još uvijek se nisu sasvim razišli. Dobro je, pomisli, većina ih je otisla za svojim poslom. Možda će noćas prevrtati satove s polica, šuškati odbačenim papirima s poklona, ledenim prstima doticati usnule rođake, buljiti kroz prozore nebodera u ljude koji jedu, piju i plešu ne bi li zaboravili hladnoću sutrašnjeg dana. Sve to uz najljepše želje...

U daljini su se nakupljali snježni oblaci, a oko nje stisne hladnoća. Osjeti ga. Prilazio je polako, neobično visoko iznad smrznute zemlje. Bijela haljinica Unine sestre omotava se oko njega, povlačeći ga sve bliže. Ipak ga je dovela, iako se čini da mu se ne žuri da je ponovo vidi. Una ustane, savladavajući strah i jezu koja ju je obuzela. Što da mu kaže?

Spustili su se niže, djevojčica veselo mašući velovima magle a Davor smrknut i dalek, izbjegavajući Unin pogled. Una se koncentrira i pošalje mu najtoplji osjećaj koji je pronašla u sebi. Ljubav, čežnja, praštanje. Zrak među njima zatreperi. Empatija je ipak najjači njen talent.

- Sjećaš li se još? Suze i poljupci pa gasimo svjetlo?

Duh podigne ruke u zrak. Usta se otvore u nemogućnosti krika. Slomi se u sažaljenju i polegne na sivi mramor.

- Kasno je sad. Zaboravi. Nema nas više.

On podigne glavu praznih očiju. Jednom drago lice tek je sjena s one strane. Una osjeti oštru bol u grudima. Moram izdržati, još samo malo!

- Obećala sam ti nešto. Davno. Pusti me sad. Ti se ne možeš vratiti a Vanja me treba.

Pokušavala je pročitati s njegovih usana što joj želi reći. Nijema usta pomicala su se nerazumljivo, u grču. Ruke su mu bespomoćno visjele.

- Voljela sam te, Davore.

Una pruži ruku prema njemu. Niz obraze joj kliznu dvije kapljice.

Magla se naglo užvitla i obavije njeno tijelo. Siloviti kovitlaci podignu rubove kaputa i razmrse kosu. Una posrće i šakama pokrije lice. Ponestajalo joj je zraka. Padne na koljena i povije se prema smrznutoj zemlji. Ledeni prsti sablasti stiskali su joj grlo, divlje se uvlačili ispod odjeće, ježili kožu cijelog njenog tijela.

Duh razvuče lice u nacerenu grimasu, rasipajući svoje ljepljivo tkivo u krug oko sebe, rastežući se sve više kroz gusti, vlažni zrak nad grobovima. Razotkriven, ljubomoran i ponižen, još i više njenom spremnošću

da mu sve oprosti, Davor Radić, nekad ponosan i s njom beskrajno strpljiv, nasrnuo je, gonjen tim prvim i poslijednjim ljudskim nagonom, na otvorenu i ranjivu dušu Une Razum. Stopivši se s njenim bićem, koje je ona sasvim izložila da bi ga prizvala, duh je, kao meko krušno tijesto, razvlačio granice Unine svijesti, uništivši pritom i posljednju mogućnost da se on sam ikad ponovo sastavi.

Una zajeca i izgubi svijest.

* * *

Bijela haljinica vijorila je među povijenim granama stare breze. Mali je duh zabrinuto vrtio glavom. Mahala je golim, bijelim ručicama koje više ne osjećaju mraz, rubovima prozračne tkanine podizala prašinu sa staze, paučina se zaplitala o mramorne spomenike. Dim svijeća ostavljenih ispod križa uhvatio se u kolo s otpalim listićima breze.

S okolnih humaka silazile su nejasne sjene uz nemirenih duhova, odgovarajući na očajničke pozive u pomoć i kružile oko nepomičnog Uninog tijela, dodirujući je nježno tračcima vlastitog maglovitog postojanja. Ona, koju su tako dobro znali, ležala je bespomoćno pred njima, na samoj granici dvaju svjetova.

Kad su je sablasti sasvim okružile, ljujajući se u sporom ritmu otkucaja zamrlog srca, djevojčica se nagne nad svoju besvesnu sestruru, crpeći snagu iz svih eteričnih bića zajedno, dahne joj u pobjeljelo lice. Una se trzne.

Ostaci njene svijesti tražili su se užurbano preko cijelog groblja, gdje ih je rasuo razjareni napad podivljalog duha Davora Radića. Lelujali su nad grobovima, sklapali se u veće cjeline, ponovo sastavljali djeliće razbijenog kristala.

Duhovi su plesali, vrtjeli se u kolima, dozivali komadiće Uninog razuma, vezivali ih tankim svjetlećim vrpčama. Bjela prikaza djevojčice lebjdela je nisko nad tijelom, pokretima crtajući upute u uskomešanom zraku, namatajući vrpce u blistavo klupko. Svakog trena sve je više duhova pristizalo. Ritam njihovog plesa se sporo, ali sigurno ubrzavao. Vraćali su Uni njen život. Uz najljepše želje...

* * *

Zora je prekinula bal. Novo jutro. Nova Godina.

Sretna Nova '05!

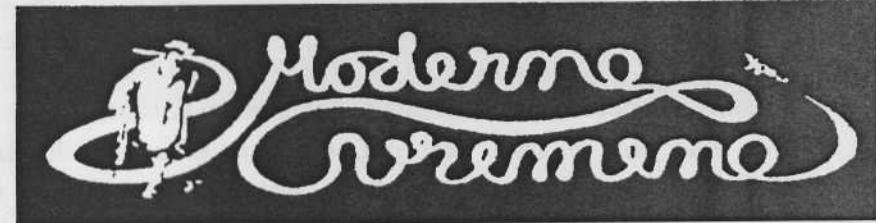
Una se probudi, ukočena i udova poplavljenih od hladnoće još jednog zimskog dana. Ustane pažljivo, otrese prašinu i pocrnjele listiće s kaputa. Pogleda na tlo gdje je ležala cijelu noć.

Sagnuvši se oprezno, podigne malu bijelu krizantemu. Nježne latice požutjele su i povile se pod težinom jutarnjeg mraza.

Una se umorno nasmiješi, mahne prema grobu svoje sestre te se zaputi k izlau i toplini Reninog taksija.

Tatjana Jambrišak

knjižare antikvarijati galerije

bookstores galleries

Da li, općenito, korijen književne riječi leži u čovjeku ili izvan njega i zašto se odlučio pisati eseji. Shvatite to kao labavi okvir za seriju eseja, pisci o pisanju. Tatjanin tekst je drugi u nizu.

Priča o pisanju

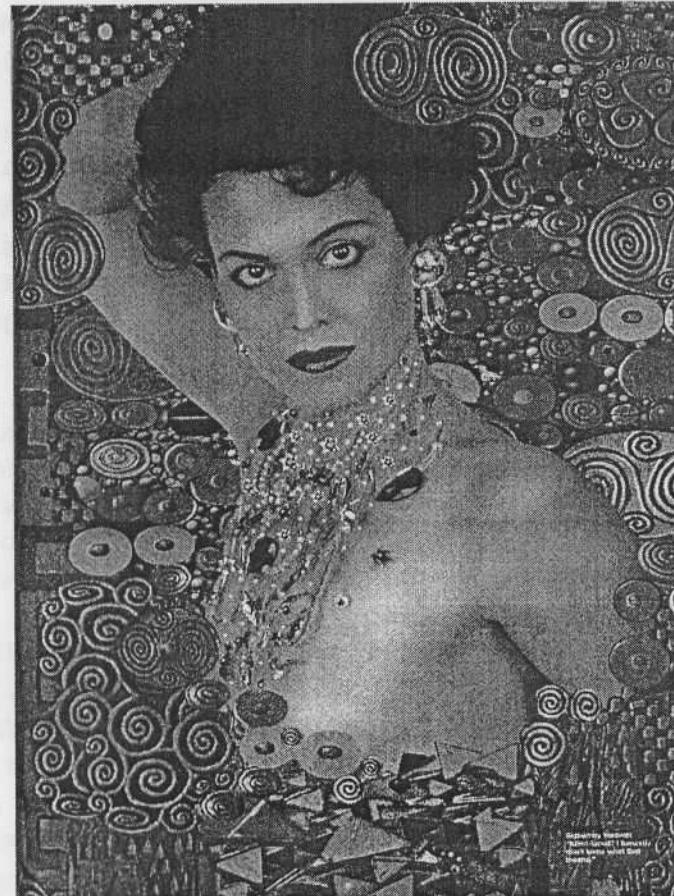
Urednik je tražio tekst o pisanju. Uzevši u obzir moju mršavu literarnu produkciju, bio bi to kratak izvještaj. No, uvijek kad ne znaš gdje početi, počni na početku.

Nakon bojanki i slikovnica moja prva "ozbiljna" knjiga bila je The Time Machine, Herberta Georga Wellsa. Na engleskom. Imala sam šest godina. Tetka je knjigu donijela iz Londona i ostavila je da leži na pisaćem stolu. Par dana prije toga na televiziji se prikazivala filmska verzija i ja sam zapamtila nekoliko riječi. Uzbuđeno sam listala sam knjigu, tražila te riječi i vrtila film u glavi. Bilo mi je prvi puta.

Nešto kasnije naša je televizija, nekim čudom ili uredničkim ludilom, prikazivala epizode stare, meni još uvijek najdraže, serije Star Trek. Obožavala sam Enterprise i njegovu posadu. Nisam propustila niti jednu epizodu što me jednom koštalo slomljenog nosa kad sam se sapplela na stepenicama, pokušavajući stići na početak. Prepričavala sam zvjezdane priče prijateljicama i zarazila i njih. Otišli bismo u dućan, namolili nekoliko kartonskih kutija, baki ukrali zavjese i stare plahte i sagradili mali šator. Enterprise. Glumili smo poznate ili izmišljali nove avanture. Znanstvena fantastika je tada ušla u moj život po drugi puta.

Kad sam je srela treći put, ostala je sa mnom do danas. Otkrila sam Sirius i zatrovala se žanrom. Imala sam petnaest godina. I dalje vam je vjerojatno poznato, dogodilo se to i vama, zar ne?

SFera je došla mnogo kasnije. Nakon stotina procitanih priča, jednog neuspjelog pokušaja pisanja i progutanih Kentaura, nakon završene škole i započetog faksa, konačno sam se oslobođila i pokucala na SFerina vrata. No, i vi ste tako došli. Ovaj tekst nije o tome kako sam otkrila SF. Urednik je tražio priču o pisanju.

Sebe ne smatram piscem. Pisac mora uložiti sve svoje vrijeme i iskustvo u stvaranje. Mora izabrati. Ne može se baviti s tisuću drugih stvari i još povremeno, u slobodno vrijeme, kojeg gotovo da i nema, pisati.

I baš to, izbor, odluka, ograničavanje, moj je najveći problem. Sve što sam do sada radila, bilo je jedna grčevita borba da ništa ne izaberem. Da se bavim svime i da nikada ne postavim granice koje se ne smiju prijeći. Prirodne i društvene znanosti, znanstvena fantastika, beletristika, "teška" literatura, faks, putovanja, medicinski priručnici, rastavljanje kazetofona na dijelove, sakupljanje sličica, maraka, značaka, olovaka... i još bezbroj sličnih stvari.

Pisanje je došlo samo od sebe, kako to obično biva. U određenom periodu mog života pjesme su bile logičan izbor. Stvarale su se u mojoj glavi, zahtijevale papir i olovku. Adolescentska patnja nije trpila da je se potiskuje. Danas više ne pišem pjesme. One su ispunile svoj zadatak i ponosim se njima. Nikad ih neću objaviti, iako smatram da nisu loše, isto kao i nepovezani odlomci razmišljanja po bilježnicama i moja pisma koja sam sačuvala.

I onda je Goran K. napisao prvo poglavlje. Činilo mi se pomalo neozbiljno pa sam se usudila, ja, bez i jednog napisanog, da ne spominjem objavljenog, retka znanstveno fantastične priče, pridružiti se Goranu, Darku, Damiru i ostalima. Svidjelo im se. I tako to traje do danas. Valjda ćemo uskoro i završiti taj roman.

Drugi poticaj stigao je sa literarne radionice. Zadaci su bili napisati priču na zadanu prvu ili posljednju rečenicu ili naslov. Darko je spomenuo priču o kamenju, i dok sam išla kući priča se napisala. Drugi i treći dio priče Kamenje voli tvoje tabane nametnuo se sam po sebi. Pročitali smo je na radionici, ljudima se dopala pa smo je poslali na Bobanov natječaj. Osvojila je šesto mjesto i objavljena je u zadnjem Alefu koji je stigao u Zagreb.

Ohrabrena time, ponudila sam Krsti za Futuru priču Izbor koja je dugo stajala u ladici i za koju sam smatrala da je suviše osobna da bi se nekome svijjela. Krsto ju je objavio u broju 14.

U međuvremenu sam pisala rubrike u Parseku, o filmovima, videu, prijevodima. Poglavlja su slijedila, istina sporo, ali neumitno. Shvatila sam da mi pisanje nije nedostizan cilj. Da kad sjednem za kompjuter, slova naviru i sve zajedno i ima neki smisao. Zatitrala je nuda da je imao pravo jedan mladi sarajevski astrolog, o čijoj se sudbini ne usudim ni razmišljati, kad je jednom davno, proričući mi sudbinu, u zvijezdama video uspjeh na literarnom polju.

Ideja
2004 je nastala
bila je toliko dobra
propustiti šansu da
za mene, to je bio

Otpriklike
nego išta što sam
Ali, ambicija je
nje su padali
sam neko vrijeme i
vjerovati, u snu,
Pratchettova čestica

antologije Zagreb
suviše blizu meni i
da nisam mogla
se u njoj pojavit.
ogroman korak.

deset puta duži
do tada napisala.
moćna stvar; zbog
imperatori. Čekala
onda me je, nećete
pogodila
inspiracije.

Rezultat je Duh Novog Svijeta, pozitivne kritike u novinama,
prolaz na radionici i treća napisana i objavljena priča.

I tako. Urednik je tražio priču o pisanju. Neka pričaju što
želete o spontanosti umjetničkog stvaranja, o prepisivanju loših američkih priča
ili o nemogućnosti pisanja za domaću zadaču. Može se i ovako.

A vrijeme će pokazati tko je bio u pravu. I ako moje priče
ne prođu na testu vremena, neka. Vrijedilo je.

Tatjana Jambrišak

Tim Powers: The Drawing of The Dark

Na fantasy se vrlo rijetko odlučujem, ali u Powersa imam puno povjerenje. *Anubisova vrata* bila su za mene vrhunski roman i, iako po duhu izražajan SF, ipak je u njima fantasy bio jasno prisutan, i to, za mene, na jedan vrlo svjež način, za koji sam po romanu *On Stranger Tides* zaključio da je karakterističan za Powersa. Prisustvo magije, čarolija i čarobnjaka, natprirodnih ili protuprirodnih bića, sila i zakona, jasno postavljeno u vrijeme i prostor i utemeljeno u dugo i skrivenoj prošlosti...

The Drawing of The Dark nije remek-djelo poput *Anubisovih vrata*, ali jest roman vrijedan čitanja, pun dobre zabave i uzbudjenja, uz nekoliko tajni i lijepih zamisli.

Radnja se vrti oko zbivanja od, reklo bi se, najveće važnosti. Pad Beča pred Turcima - otkriva nam Aurelianus, čarobnjak poznatiji pod jednim drugim imenom - ne bi bio samo pad jednog grada već zapadne civilizacije, koja se trenutno ne osjeća najbolje, zbog zanimljivih razloga vezanih uz njeno ustrojstvo.

U Beču se također nalazi jedan (jedini?) spiritualni centar Zapada, ključan za njegovo ozdravljenje. Tu se krije i tajna naslova, neobična, za današnja shvaćanja pomalo absurdna ideja, ali ako nas Powers ičemu uči, onda je to razumijevanju da se s vremenima mijenja daleko više toga nego što običan čovjek može i zamisliti.

Glavni lik romana je Brian Duffy, vojnik sudbine iz Irske, prosjed/sjed (vjerovali ili ne), ali još uvijek vrhunski borac, a uz to i čovjek duha i određene naobrazbe. Jedna od tajni ovog romana krije se i u njemu. Powersov jezik je bogat i živ, bilo je trenutaka kada sam se vraćao u tekstu da točno utvrdim kako je nešto izrekao. Još jedan užitak na sličnoj razini bilo je opisivanje duela i mačevalačke vještine.

U završnici, ipak, Powers podbacuje jer su događaji koji su joj prethodili bili takvi da nakon njih turska opsada Beča i nije neki problem. *The Drawing of The Dark* je objavljena 1979. pa se usuđujem pogađati, iako bez pune informacije, da se radi o Powersovom ranijem dijelu. Danas je on, po mome mišljenju, jedan od vrhunskih stvaraoca u žanru. Predu mnom je još jedan njegov roman, *The Dinner at Deviants Palace* i ovog puta radi se o eseju. Kako je jedna Amerikanka rekla na Intersectionu - "So many books, so little time".

Goran Konvični

Pitam se Gorane, čemu takva sterilnost teksta, jer twoje priče su sušta suprotnost (a imao si dovoljno vremena!). Za sve ljubitelje Powersovih radova, ostala je praznina, a za one koji to tek trebaju postati, recenzija je prošupljena umjesto produhovljena (op. ur.).

Kina vrte - Čubi recenzira!

Što i nije loša podjela posla: oni kupe pare, a ja moram besplatno hračkati po (manje-više) kretenarijama koje vrte, sve pod krinkom velikih hitova. To što su neke stvari hitovi, više je zasluga sposobnih trgovaca i debilne publike, nego li dobrih filmaša. No, idemo redom (mala napomena: ovo je žetva još od ljeta '95, ali sve će se to doklatiti i u videoteku, pa da poslije ne kukate kako niste znali!).

Bijes (režija Joseph Merni). Za ovo ne znam tko je veći idiot, onaj tko je snimio, onaj tko prikazuje ili onaj tko gleda! Ovo je SF utoliko što Agencija (pogadate koja) otima meksičke ilegalne imigrante ne bi li pomoću droga i hormona stvorila od njih poslušne ubojice. Stjecajem okolnosti, na stolu se greškon nađe i naš junak, momak iz susjedstva, inače pučkoškolski učitelj, bez mane i trunke sumnje u ispravnost Jednog i Jedinog sistema. Ukratko, kanda će netko nadrljati. Ali vidi vraga! On je a) lijep, b) nabildan i c) vrsni karatist. I tako, napumpan injekcijama koje mu daju nadljudku snagu, on im zbrisće, a oni ga ganjaju, a on cijelo vrijem dokazuje svoju nevinost (jer mu je bodycount povelik), a oni hoće sve to zataškati. Pa dobijemo sat i pol nemušto režirane i traljavo odglumljene jurnjave, koja i nije bila baš bez budžeta. Osim onog u glavi...Na skali od jedan do pet: nula!

The Puppet Masters (r. Stuart Orme). Jedini pravi SF u ovoj hrpi. Film koji je pobudio dosta očekivanja. I ono što smo dobili moglo je biti značajno djelo. Pod jednim uvjetom: da je nastalo prije dvadeset ili trideset godina! Heinleinov roman je poslužio kao uzor čitavom nizu filmova (Kaufmanov Invazija otimača tijela - remake Sieglovog filma iz pedesetih - ovdje je najpoznatiji) u kojima je tiha invazija poslužila kao parabola za širenje totalitarizma (kakvog, to ovisi o naočalama pojedinih autora) po Americi. I sada doći s filmom koji se od navedenih prethodnika nije pomakao ni milimetra (čak ni efekti ne obaraju) uistinu znači bad timing! To što je unutra dodana žličica *Aliensa* ne vadi stvar. Ipak, film je gledljiv, pa koga baš zanima...

Brainscan (r. John Flynn). Blagi horror, s elementima cyberpunka. Dječak (Alex Furlong - *Terminator 2*) je izgubio majku u saobraćajki, iz koje je i sam izašao s posljedicama. Otac je poslovni čovjek, stalno na putu i dječaku su jedina zanimacija snažno računalo i školski klub ljubitelja horora. Tako se dokopa CD-a s novom, senzacionalnom igrom u kojoj je zadatak u hipnotičkom VR-u počiniti brutalno ubojstvo. No problemo! Stručno vođen monstruoznim game-masterom, uz neumitno odbrojavanje sata, dječak će provaliti u tuđu kuću, kuhinjskim nožem priklati potpuno nepoznatog čovjeka na spavanju i potom mu odfikariti stopalo. I sve je to okej, kad izade iz hipnoze, dječak je oduševljen intenzitetom doživljaja. Dok ne otvori vrata svog frižidera i u njemu ne nađe... Ostatak naslutite sami, radi se o dosta dobrom filmu, tehnički i zanatski okej, s dobrom idejom, koji je, nažalost malo preplitko umočio za studiju o otuđenoj omladini pod utjecajem masovne pulp-kulture. Svejedno, vrijedi pogledati.

Congo (r. Frank Marshall). Sjećam se davne recenzije Chrichtonove knjige, kraj sedamdesetih ili početak osamdesetih, u Playboyu. Te izvrsno, te napeto, te techno, te thriller! Pa kad čovjek ode to pogledati, ne očekuje takvu hrpu visokobudžetnog sranja koje na njega istresu s ekrana. Priča se vrti oko napuštenog grada u prašumi, do kojega se zaputila ekipa probrana, če ne bi li se dokopala posebnih dijamantata, bitnih za telekomunikacijske lasere. Ali, naši vrli junaci ni ne slute da dijamante čuva posebna rasa sentimentalnih gorila. Najprije kopaju oči, onda mlate, a ako ti ni to nije dosta, onda čereće... E sad, da je to koliko-toliko suvislo vođeno, da glumci svi skupa imaju pet posto karizme jednog Clarkea Gablea i Grace Kelly (Mogambo Johna Forda iz ranih pedesetih, i tamo su ganjali nekakve gorile), da nema toliko bedastoća (znate li koliko Stingera treba za oguliti DC-3, s cca 100 metara visine? Ne biste povjerovali!), još tome pokradenih,

da nema jasnih težnji prema safari-razglednici tamo gdje joj uopće nije mjesto, onda bi se to još podnijelo. Ovako imamo politički korektno (gorile nisu one prave, mile, istrebljenja, već nekakve bnim uzgojem) bljezgakinima obralo dobre pare. Kad su već okrali druge, ne dajte da okradu i vas!

Šišmiš Forever (r. Joel Schumacher). U redu, možda je Val Kilmer bolji od Batman Keatona. Možda su Tommy Lee Jones i Jim Carrey izvrsni negativci. Nicole Kidman je (bez možda) bolja mačka od Bassingerove. I film je možda dinamičniji od producent. I efekti su bez skupa dosadi negdje oko vrijeme u stvari boli patka što Da li je to prekomjerna cepta, od likova do dekora, fikaciju s bilo kime? Ili je to maskirane super-heroje općenito? Ne znam. Na sreću, prostor za ovaj film u ovom tekstu se bliži kraju. Opći dojam: Hollywood u svom najraskošnijem, ali nažalost i najispraznijem izdanju. Tko voli, neka puši!

Casper (r. Brad Silberling). There's a girl sitting on my bed. YES! Da se ovaj (slobodni i posjećanju) citat ne bi krivo shvatio, recimo odmah da se radi o sigurno najsimpatičnjem filmu u ovoj šarži. Ako ništa drugo, film za djecu bez ubočajenih debilarija koje danas serviraju u tom žanru. Casper je usamljeni duh dječaka koji luta starim imanjem u uzaludnoj potrazi za prijateljem.

Nova vlasnica (Cathy Moriarty) i njen partner (Eric Idle), tragajući za navodnim piratskim blagom, žeze srušiti kuću, ali nailaze na nerješiv problem: duhove tri Casperova ujaka, koji su za razliku od dječaka vrlo, vrlo neugodni... Kad svi pokušaji istjerivanja propadnu, u pomoć dolazi psihijatar za duhove (Bill Pullman) i njegova kćer (Christina Ricci). I tu dolaže gore citirana rečenica... Ostatak je lijepo snimljena, dobro vođena i glumljena priča o prijateljstvu i žrtvovanju, duhovita i zabavna, uz zgodno poigravanje s nekoliko ključnih mesta novije holivudske produkcije. Kad se tome dodaju vrhunski efekti, koji nisu sami sebi svrha, ostaje samo jedan savjet: svakako gledati!

Ed Wood (r. Tim Burton). E sad... Nije SF, ali je o SF filmašu. Jednom od najpoznatijih. Kult-ličnosti. Čovjeku koji je američku esef-kinematografiju kasnih pedesetih obogatio za dva najostvarenja. Ed Wood, mlađi, dame i gospodo! U jednoj provizornoj listi najgorih esef-filmova svih vremena, objavljenoj u časopisu *Science Fiction Age*, od deset, dva su njegova. Od toga je jedan (*Plan 9 from Outer Space*) u jednoj drugoj anketi proglašen za najgori film svih vremena! Pa da takav čovjek ostane bez biografije!? A ne, to ne može! I stoga se Tim Burton primio nezahvalna zadatka da nam na platno prenese priču o zanesenjaku kojeg ništa nije moglo sprječiti da snima filmove. Čak ni vlastita nesposobnost... I dobili smo izvrstan, pomalo smiješan, još više opori film o holivudskim autsajderima i izopćenicima (odlični, Oskarom nagrađeni Martin Landau kao Bela Lugosi, ostario, napušten i prezren od svih osim Wooda, prepusten plačljivim uspomenama na Draculu i ovisnosti o morfiju) koji svakako treba vidjeti!

Umjesto zaključka: prije tjedan dana sam u KICu ponovo pogledao Cameronov *Bezdan*... Ma mogu se svi oni sakriti pred njim!

Aleksandar Žiljak

Apollo 13

Music From The Motion Picture
APOLLO 13

STRIP

KISS MY AXE!

The collected Slaine
napisao Pat Mills
nacrtali Mike McMahon i Glenn
Fabry
izdavač Titan books

Saga o Slaineu se zasniva na keltskoj povijesti i legendama i radnja je smještena u zlatno doba Kelta. Njegov svijet Tir nan og, zemљa mladosti, pojavljuje se u mnogim keltskim mitovima pod različitim nazivima. Njihovi mitovi puni su priča o izgubljenim zemljama koje su nestale u valovima i strašnim nesrećama. Pitanje je bilo gdje smjestiti taj svijet. Činilo se najlogičnijim negdje blizu doma. Zato sam iskoristio mape Britanije i Irske kakve su bile tisućama godina prije - kad je Sjeverno more bilo kopno a Britanija još uvijek spojena s kontinentom.

Tako Pat Mills opisuje svijet kojm kroči Slaine. Protjeran iz svog plemena zbog razloga pikantne prirode (razdjevičio poglavičinu nevjestu), Slaine sa svojim vjernim pratiocem Ukkoom luta zemljom Tir nan og i upada u razne fantastične avanture. Ima tu bitaka, druida, monstruma, lijepih i opasnih žena, letećih brodova i svega što čini zabavno štivo. Barem nama!

Crtež je dobar i vrlo maštovit. Pa da završimo ovu malu recenziju: kupi i čitaj i nabavi ostale Slaineove iz kolekcije.

Endemičari.

Od slijedeće strane stvari postaju nejasne. Ulazite u

ZONU FANDOMA

FANDOOM & WORLDCONDOM

Fandom, ha, zar to postoji?

Tema koju pokreće dotična upitna rečenica toliko je puta prožvakana da je vrlo vjerojatno kako više, ne da nemamo što, već ni čime žvakati. U kontekstu čak i smisao Parseka djeluje dojmljivo poput mesta gdje rastu divlje ruže.

No, Krsto ne bi bio Krsto a da se uporno ne penje na najviše stablo našeg fandomskog trga (pročitajte intervju u Parseku 33) i uporno urla *Mi imao svjetski znan fan!* usput gađajući neverne prolaznika kamenim uvjerenjima (Fellini fala).

Nažalost, s jednom (prvom, zna se) zbirkom domaćih autora, Futurom od dva i pol soma primjeraka, Klenićevom Sfingom i raspucanim šavovima u osječkoj Gei nekolicina SFeraša drži labave gaće kako ne bi pale i otkrile nam naš fandom (Gibson hvala). Usput, kojem treba još dosta znoja i krvi da bi ga se diglo.

E, i sad bi tom našem visuljku trebao Worldcon, dok i pred Sferakonom klecaju koljena...

DA, kažu maJA i Krsto Vrldkon u Zagrebu (stavi godinu koju oš, neš promašit), koji bi našem malcu nataknuli gumenu kapicu s coflekom u želji da '99 doživi ševu dostoju nu kraja stoljeća.

Moš mislit.

Davorin Horak

Možda znate, a možda i ne, ali SFera nije jedino službeno mjesto otvoreno za razglasanje o SF-u. Postoji i njuzgrupa lako zapamtljivog i izgovorljivog imena hr.rec.sf na kojoj se ponekad zbudu i zanimljive diskusije. Jedna od takvih, rasprava na temu poželjnosti zagrebačke kandidature za WorldCon '99 (popularni WC), rasplamsala se 14. rujna i zadržala pažnju sudionika tokom iduće sedmice. PARSEK je za vas kompilirao i sredio tu diskusiju te iz nje istrijebio dosadnije postove i sudionike. Objavljeni postovi tek su rijetko kraćeni, ali nisu mijenjani (osim dodavanja kvačica na slova) pa njihova pismenost ide na dušu originalnih postera (onih koji postaju, ne onih na zidu). Sve kurzivirano ide na dušu kompilatora koji se ponosi svojom neobjektivnošću. Svatko tko misli da bi ga takvo što moglo iznervirati, neka ne čita kurzivirani tekst.

Iza imena sudionika nalaze se, prilikom njihovog prvog pojavljivanja, njihove e-mail adrese. Daklem...

SVJEŽE S MREŽE

KOMPAJLD BAJ DARKO MACAN

Daklem, sve je počelo (nakon par preliminarnih i radoznalih postova) kada je Maja Cetineo (majacZfly.cc.fer.hr) na grupu postala nulti progres report mogućeg WorldCona:

Budući da su se zadnjih dana mnogi zapitali što se događa sa kandidaturom Zagreba za WorldCon i koliko je to u stvari ozbiljno, shvatila sam da sam ovaj progress report zero trebala napisati odmah nakon povratka iz Glasgowa. Kao odgovor na prvo pitanje koje glasi: "Tko su zapravo organizatori?"; Krsto Mažuranić i moja malenkost (sa punom odgovornošću i pri zdravoj svijesti dolje potpisana Maja Cetineo). U cijelu priču oko Worldcona uključila sam se prilično kasno (otprilike dva mjeseca prije Glasgowa) i tada sam shvatila da Krsti treba pomoći u organizaciji, a osim toga mi se osobno vrlo sviđa ideja Worldcon in Zagreb 99. U tako malo vremena nisam mogla napraviti mnogo ali jesam. Nabavila sam "Atlas" (za one koji neznaju, da bi prijavili kandidaturu treba nam tzv. "letter of intent" u kojem netko garantira da će smjestiti sve sudionike konvencije).

Tjedan dana sam provela doma za svojim kompjutorom, zatim u DTP studiju pa u tiskari i napravila sav propagandni materijal za promociju kandidature (kada nađem vremena primjerke ču staviti na mrežu). Inače ovo znači i da imam sponzore za kompjutorski prijelom, osvjetljavanje i tiskanje (i da se više nemoram mučiti za svojim ls-om i prastarom 386-icom nego komotno raditi na Quadri.) Osim toga već sad imam sponzoriran put i smještaj za tri osobe u L.A. sljedeće godine a nemam namjeru stati dok se ta brojka ne bude popela najmanje na dvadeset. Inače trenutno sam u pregovorima sa nekoliko sponzora ali ne bi htjela ništa o tome reći dok ne bude gotovo (samo da zagolicam maštu- sređujem jeftini avionski prijevoz sa naglaskom na jeftini). Inače mislim da sam to zaboravila spomenuti; Krstina uloga je president in charge of fandom, a moja tehnička organizacija i sve ostalo. (dijelimo stolicu chairmana i oboje smo potpisani na dokumentu kojim se kandidira Zagreb). Oni koji me osobno poznaju znaju da imam dovoljno energije, znanja i sposobnosti da organiziram tako nešto, a oni koji me ne poznaju mogu se uvjeriti u to ako dođu u utorak u Sferu. Svjesna sam veličine posla koji je pred nama i zato namjeravam okupiti ekipu od pedesetak ljudi, trenutno ih imam polovicu od te brojke što znači da je svatko dobrodošao, i cijenim svaki konstruktivni prijedlog i mišljenje. Budući da je sada vrijeme ispitnih rokova, The Gathering glede WorldCona planiram početkom desetog mjeseca o čemu će svi biti obavješteni preko Neta, Sfere ili usmenom predajom. To ne znači da se u međuvremenu ništa ne događa. Izvještaj će svi dobiti na spomenutom sastanku.

A sada malo o našem putu u Glasgow. Oni koji viču na Krstu da je zeznuo trebali bi biti svjesni veličine posla kojeg se prihvatio i činjenice da smo ipak svi stigli tamo i bili na konvenciji. Žao mi je da se nisam prije uključila jer sam mu mogla puno pomoći. Inače prijevoznik je zeznuo i upravo sam u razgovorima sa pravnikom da li da ih tužimo. Na samoj konvenciji ostvarili smo zapanjujući uspjeh. Naš bidding desk imao je tri stola i bio je nakrcan promidžbenim materijalom (uh što volim novi hrvatski) za Worldcon i turističkim publikacijama o Zagrebu i Hrvatskoj. Imali smo bedževe, naljepnice, letke i Moebiusove trake za kojim su svi poludjeli (uopće ne pretjerujem, ali na svakom čošku se mogao vidjeti netko kako slaže Moebiusa, a ja sam morala obećati da u L.A. dolazimo sa Kleinovom bocom).

Pola sudionika Worldcona je bilo obljepljeno naljepnicama i moj je propust što sam u tiskari naručila samo 1500*2 komada. Sakupili smo dvjestotinjak presupportera među kojima se ističu Lois McMaster Bujold (ovogodišnja dobitnica nagrade Hugo-poniznima će biti dopusteno da u Sferi dodirnu potpisani primjerak njene najnovije knjige koja izlazi slijedeće godine; potpisano:

To all my friends in Zagreb. Poznata našoj SF-javnosti kao autorica serije priča i romana o Milesu Vorkosiganu), Peter Morwood i Diane Duane (Mr. & Mrs. Toastmaster na Intersectionu, oboje inače pisci), zatim imamo papir na kojem je Terry Pratchett napisao: Worldcon 1999 in Zagreb. It makes sense - i nalazi se sigurno zaključan u ladici mojeg pisaćeg stola. Osim toga svi oni, i još hrpa poznatih uhvaćeni su in flagranti noseći naše naljepnice i bedževe i odmah uslikani. Koliko je naše predstavljanje bilo uspješno mogli bismo pitati i Australce koji su naši protukandidati i koji su na spomen našeg imena vadili očnjake. Inače imali smo i bidding party, koji je savršeno uspio (što se skuži i po količini popijene šljivovice za kojom su svi poludjeli), nažalost samo jedan i nažalost otkazivan pa ponovo zakazivan zbog problema finansijske prirode. Sve je sretno završilo, a ja moram smisliti način na koji mogu uvesti velike količine šljivovice u SAD, da ne govorimo o specku i panceti.

Imamo e-mail adresu: worldcon@public.srce.hr

Što se prostora održavanja tiče o tome ču govoriti tek nakon sastanka sa gradonačelnikom, a svi detalji biti će objavljeni na tiskovnoj konferenciji. (Osim što sam apsolvent elektrotehnike, bavim se i hrpm drugih gluposti koje uključuju i novinarstvo-tri godine rada za "Banku", i DTP-om tako da znam svoj posao. Ovo je samo ako se netko zapita da li znam organizirati konferenciju za tisak).

Svi koji imaju neko pitanje mogu mi se javiti u utorak u Sferu. Ovdje sam napisala samo sažetak svih događanja na i oko Worldcona. Na kraju mogu reći samo da je naš bid ozbiljan i da imamo velike šanse da osvojimo kandidaturu.

Još jednom ponavljam da je svaki konstruktivan prijedlog dobrodošao, a da o pomoći i ne govorim.

Reče tako Maja i doda još:

Yes, we ARE serious.
No, we AREN'T mad.
Yes, we'll DO it.
HEEEEEEEELPPP!!!!

Prvi followup postala je osoba koja će ostati anonimna (hniksic@jagor.srce.hr) jer je htjela da joj se plate kolači kao uvjet za citiranje pod imenom i prezimenom. Toj je osobi zasmetalo Majino "Oni koji me osobno poznaju znaju da imam dovoljno energije, znanja i sposobnosti da organiziram tako nesto" pa je upitala:

I skromnosti? :-)

Zatim je ista osoba i ozbiljno (glifovi iza gornjeg reda su smajliji, znače šalu) zapitala Maju:

Zanima me što je s financijskom konstrukcijom za WorldCon. Da li su još uvijek u igri Krstini xxx godina stari planovi u stilu "njih će 1000 platiti po 20K pa ćemo imati već tu zaradu od 20,000K" ili ima nečeg ozbiljnog?

Slijedeći se oglasio Dražen Kačar (dave@fly.cc.fer.hr), popularni Draženka, ne slažeći se s Majinom izjavom da je za prijavu kandidature dovoljan "letter of intent" u kojem netko garantira da će smjestiti sve sudionike konvencije." Draženka na to ima reći sljedeće:

Ja postao izvadak iz WSFS constitutiona, a ti nisi pročitala. Ne netko, nego site of convention. Kako još ne znate gdje ćete organizirati konvenciju, niste ni mogli imati odgovarajući letter of intent. Što znači da bid još nije formalno prijavljen, kao što je Krsto i potvrdio prošli utorak.

Draženka također nije zaboravio Maji napomenuti da se "SFera" ne piše "Sfera". Negacije uz glagol i razliku "s" i "sa" nije doticao, ali se ponudio da worldconsku e-mail adresu distribuira na "relevantna mesta". "Da ti uštemim vrijeme, poslat ću par mailova," njegove su riječi upućene Maji.

Povodom Majinog postskriptuma (" Yes, we ARE serious...") Draženka se osvrnuo kako slijedi:

Nemoj ovako nešto postati u neku od stranih grupa, ako boga znaš.
Je l' znaš ti onu pjesmicu:

You run the worldcon
You run the worldcon
And I'll go and saw my leg off

Tada se, reagirajući na Draženkinu pjesmicu, javio i Vlatko Jurić-Kokić (vkokic@frida.hrt.com.hr) komentarom upućenim Draženki:

Draženka, već si se prodao? Jesam li ja krivo shvatio da ti ne želiš Worldcon u Zagrebu? Inače, pošto ti pratiš WSFS (gdje?), reci mi kakav je to PR 0, jer Zagreb nije dobio Wrldcon, pa ne može ni imati PR.

Draženka ne bi bio Draženka da Vlatku promptno ne odgovori (dodavši na kraju i malu notu Maji):

Ja želim Worldcon u Zagrebu. Jer mi je to jeftinije od Worldcona negdje drugdje. Ja samo sumnjam u sposobnost organizatora. I također ne želim blamažu u Zagrebu.

Što se PR 0 tiče, informed sources kažu da PR 1 ide nakon što dobiješ organizaciju. Pa je ovaj nazvan PR 0. Možeš očekivati PR 0.1 itd. A možda PR znači Pollution of Resources :) (mislim na disk na nippuru).

Hej Majo, ubaci ponekad i praznu liniju u svoje tekstove. Tako je puno lakše čitati.

Originalni thread započet Majinim postom tu završava, no otvara se novi. Darko Macan (dmacan@jagor.srce.hr) posta tekst pod naslovom "Povodom obznanje Maji C." u kojem sumira svoja razmišljanja na temu:

Elem:

Čitao sam i prečitavao dugački post Maje Cetineo na ovoj grupi o njenom radu i namjerama u vezi Worldcona 99 i zaključio ponešto.

Bio bi to sasvim u redu proglaš - da smo Ameri. Oni vole ljudi koji su sigurni u sebe i cijene uspjeh. Njima bi taj tekst tipa ja pa ja pa ja (reče Ivan Kušan jednom: toliko jaja da tu kajganu ne bi pojeli sveti Petar, Petar Preradović i Petar Pan zajedno) savršeno legao i vjerojatno bi polučio sve stimulirajuće, invigorirajuće i ostale efekte kojima se Maja, pretpostavljam, nada. Međutim (naslov svojevremeno popularne kolumnе) ...

Međutim, mi smo na Balkanu. Ode ljudi ne reagiraju tako. Kad im se kaže "ja sam sposoban", "ja to mogu" itd oni odgovore s "e, baš da te vidimo!" sjednu, prekriže ruke i gledaju te kako se crviš kad već tvrdiš da možeš.

Vidio sam već neke postove u tom smislu, a i moja je prva reakcija bila da za taj Worldcon ni prstom ne mrdnem kad je već Maja tako pametna i sve zna. Balkanskoj svijesti, ponovit ču, taj je tekst grozno iritant i bojim se da izaziva sasvim suprotne reakcije od onih kojima se Maja nadala.

Eto. Rekao sam što sam i mislio (Maja bi vjerojatno rekla: ja sam rekla što sam ja mislila -- još jedan primjer amerikanizacije njezina mentalna sklopa). Samo još nešto, da bidnem mrvicu konstruktivan, a ne samo destruktivan: znam o čemu pričam kad te pljujem Majo jer sam i sam pokušao raditi (Parsek, recimo, i neke druge stvari) po sistemu ako može vani može i kod nas. Nije moglo. Ljudi ovdje imaju motive razne i drukčije pa su i drukčiji pristupi potrebni. Parsek nije generirao materijale pod mojom strahovladom kako sam očekivao. Mnogo je bolje uspjevao pod pristupima Gorana Konvičnog ("jadan li sam, nemam tekstova, tko će mi ih samo donijeti?") ili popularnog Draženke ("Dooonesi. Ko te jebe.").

Eto. Ej lesor tu bi lernt.

Prvi je odgovor stigao od Josipa Galea (gale@fly.cc.fer.hr) koji kaže da je i sam zaključio ponešto o Majinom postu

"Ali ju neću tupiti preko juzneta nego uživo u SFeri u utorak. Zabavnije je... možeš vidjeti kako plaće."

Što je radoznalog Draženku ponukalo da posta:

Gale, jest da se ovdje javljaju uglavnom članovi SFere, ali grupu čita puno ljudi kojima na pamet ne pada da se tamo pojave. Postaj.

Ista anonimna osoba kao i prije (hniksic@jagor.srce.hr) javila se i u ovom threadu te na Macanov post o Balkanskoj "e, baš da te vidimo!" reakciji dodala:

Nažalost, potpuno si u pravu. Vidim da nisam jedini koga je post irritirao.

Nadovezujući se, Josip Gale posta:

Lijepo je da je Maja puna entuzijazma i spremna pomoći. Ali trebala je vidjeti kako se organiziraju dosadašnji SFeraKoni. Nakon toga bi i sama zaključila da nismo u stanju organizirati WorldCon. Jedino ako to ne preuzme neko ministarstvo, čime propada osnovna ideja Conova: ljubitelji SF-a za ljubitelje SF-a. Maja, Maja, još nije prekasno. Pokaj se. Odustani.

Draženka potom skreće thread na svoju dragu politiku pitanjem:

Zar nam je država bolje organizirana od SFeraKona?

Diskusiju spašava Robert Kotarski (tor@fly.cc.etf.hr) duhovitim odgovorom uz osvrт na neke manjkavosti zadnjeg nam SFeraKona.

DA! Moš' popit pivu di očeš, a nemoraš putovnicu pa van!

Šteta je jedino što je majina negacija uz glagol zarazna. Nu, eto nam zato viteškog Gorana Marinića (sfgmarin@filozof.ffzg.hr) kojemu se nimalo nije svidjelo Josipov defetistički poziv maji da se pokaje te odustane. Goran piše:

Prljavi pesimisti. Ako želi, neka pokuša. Baš me zanima vidjeti da netko nešto ovdje organizira četiri godine unaprijed, a sad je Josip obeshrabruje. Nemoj tako, možda i uspije.

Ništa nije organizirano poput SFerakona. (Ali ovo obećaje da će pokušati dobru imitaciju.)

Josip se i svom sljedećem postu brani da nije pesimist već realist. "Ali nas često miješaju sa pesimistima," dodaje. Na Goranovo "Neka pokuša..." Josip kaže:

I onda će se Majica suočiti sa 'lako ćemo, ima vremena' mentalitetom. A sama ne može sve. Jurica je to pokušao ove godine. Nije uspio.

Te još: Samo je pokušavam spasiti razočaranja i frustracije.

Nakon toga slijede dugo očekivani odgovori često prozivane Maje. Oni, kao i obično, pršte realnim gledanjem na stvari, reagiranjem na stvari u kontekstu te zdravim humorom. Na Josipovu primjedbu da je zabavnije kada je se vidi kako plače, Maja odgovara:

Taj film nećeš gledati. Moram priznati da si orginalan. Dečki su mi do sada svašta govorili ali nikada da me žele vidjeti da plačem.

Na "Pokaj se," Maja se doista kaje:

Kajem se što sam napisala bilo što na Netu. Još do sada od ove grupe od tri čovjeka nisam čula ništa konstruktivno.

Te nam konačno objašnjava kako će uzeti svoju loptu jer se mi njome ne igramo kako se Maji sviđa:

Ispričavam se svima koji su bili iritirani PR 0 pisanim u prvom licu ali za to postoje opravdani razlozi. Prije desetak dana na Netu su se počela postavljati pitanja tipa: tko organizira Worldcon pa sam se osjetila prozvanom objasniti što se u stvari događa i koja je moja uloga u spomenutom. Isto tako sam mogla napisati stvar u ime cijele grupe pa bi me tada optužili da se sakrivam u mnoštvu. Neću ulaziti u razloge zbog kojih se dotični ljudi toliko pjene. To bi moglo biti stoga što se sami ne osjećaju dovoljno sposobnima ili zato što su povrijeđeni zato što ih nitko nije obavjestio na vrijeme i pozvao. Ali to uostalom nije ni važno. Važno je da NAŠA mala grupa svakim danom raste i da se u njoj nalaze sposobni ljudi.

Onog trenutka kada naše udruženje bude i pravno priznato (što je u toku) PR 0.* će postati služben i više neće imati formu osobnog izlaganja moje malenkosti.

Apropo balkanizma. Ovu primjedbu ču shvatiti kao kompliment. Nikada se u životu nisam smatrala balkankom niti se krećem u krugu ljudi koji razmišljaju na taj način. Ako se neki ljudi takvima smatraju, to se mene ne tiče. Osim toga bila sam optuživana da sam sposobna. Za to se nemam namjeru ispričavati jer je takvih ljudi malo i oni se cijene.

A i svaki čovjek koji razmišlja na racionalan način shvatit će da je za organizaciju manifestacije veličine Worldcona potreban netko tko će sve koordinirati, žicati lovnu od sponzora i brinuti se za tehnikalije. Ovo je moje zadnje javljanje, od sada će se ovdje pojavljivati samo progress reporti. Svoje vrijeme i energiju ču preusmjeriti u drugom pravcu. Iskoristila bih također ovu priliku da se zahvalim svima koji su se bilo osobno, bilo e-mailom javili i ponudili pomoći. Na kraju ponavljam: we need a few good men ;)(or women).

Inače one koje zanima, pre-opposing membership je samo 10 funti. (pre-supporting je 5, a friendship 20 funti)

Teško li je biti "malenkost" u svijetu koji te ne želi razumjeti. Ah, rastjerajmo tu turobnu atmosferu malim Vlatkovim vicem, koji na Majino "Osim toga bila sam optuživana da sam sposobna" odgovara sa:

Sreća tvoja što ti ništa nisu dokazali. :-)

No, ima Vlatko i više toga za reći od doskočica. On će Maji ovako:

Nitko od nas nema problema s teorijom. Zanima nas praksa. Za ovo što si ti nabrojila potrebna su tri čovjeka, a možda i više. Plus još hrpa drugih za druge stvari. Sama si rekla da si se prije dva mjeseca zapalila za W/Con. Prije te nitko nije ni u snu mogao povezati ni sa znanstvenom fantastikom (osim možda onih koji te poznaju s ETF-a), a još manje s organizacijom Worldcona.

Prihvativimo da je tvoja samouvjerenost utemeljena, ali tko je tu još "optuživan za sposobnost"? Skeptičnost je prirodno stanje ljudi koji razmišljaju na racionalan način, jer ne mogu biti entuzijasti o nečem što ne poznaju ili poznaju u negativnom kontekstu.

U jednom si postu branila Krstino organiziranje odlaska na W/con riječima "kako su svi ipak stigli" (slobodni citat). WorldCon ne možeš organizirati na taj način. Tu neće dolaziti ljudi kojima će biti drago što su stigli na nekakav Worldcon, nego ljudi koji su na njima bili i žele imati DOBAR W/con. Tu ti je glavni problem. Možeš li ti *garantirati* W/con na svjetskoj razini organizacije?

Osim toga, čemu tolika indignacija? Nisi valjda očekivala da će svi odmah skočiti: "SUUPEERRR! Maja organizira Worldcon!" Zašto bi trebali? Inače, da si pažljivo pratila svu ovu priču, vidjela bi da ljudi nisu načelno protiv Worldcona; svih nas pet (5) bi voljelo W/con u Zagrebu, ali ako bude dobar. Eto toliko.

Ponovo se javlja i Josip kojemu Vlatkov post predstavlja mali problem:

I sada moram napisati što mislim nakon elokventnog ViJKa. Bugger.

Na Majinu reakciju Josip primjećuje da Maja možda nije primjetila, ali da je "nitko ne napada kao častohlepnu osobu. Barem ne preko UseNeta." Apropo Majina odbacivanja balkanizma, Josip će samo:

Kažemo da su ovdje svi 'asta manana' odgojeni. Bez paranoje, molim.

Treći je Josipov zaključak možda malo prenagljen, ali svejedno zanimljiv. Za WorldCon on kaže da je...

... posao za desetak osoba. Jurica nije to bio u stanju obaviti solo za SFKon, a za WCon će biti mnogo vise posla. Možeš li sama? Iz dosadašnjih iskustava (i slušanja iskusnijih SFeraša) zaključujem da nećeš naći mnogo ljudi koji će biti i sposobni i voljni raditi takve stvari.

U međuvremenu se pojavljuje i treći thread na istu temu. Začinje ga svima nam draga anonimna osoba (hniksic@jagor.srce.hr) koja shvaća da Maja komentar o balkanizmu nije shvatila te na njezinu obranu odgovara:

Vidi se da nisi uopće shvatila što je Macan htio reći.

Anonimus (hniksic@jagor.srce.hr) ima još štošta za reći. Povodom Vlatkova "načelno protiv Worldcona; svih nas pet (5) bi voljelo W/con u Zagrebu, ali ako bude dobar." čak je i proveo anketu:

I više od pet. Koga god sam pitao (a to je dosta), svi su bili *za* Worldcon u Zagrebu, ako bi bio dobar (ta klauzula je dakako nužna).

U istome threadu Josipa je Vlatkovo "Osim toga, čemu tolika indignacija? Nisi valjda očekivala da će svi odmah skočiti: SUUPEERRR! Maja organizira Worldcon?" Zašto bi trebali?" navelo da zašpekulira:

Možda ima kompleks Ivane Orleanske?

Da bi brzo nastavio, pojašnjavajući neke svoje ranije stavove:

OK, malo ozbiljnije: mi smo uglavnom prošli onu fazu entuzijazma i prešli u realizam. Znamo kako je teško natjerati SFeraše da nešto organiziraju, i pomisao da sredimo nešto svjetskih razmjera nas tjera da vrištimo od (opravdanog) užasa.

I ja sam za (*WorldCon - op. komp.*), ali jedino ako mi se SFerakonom '96. dokaže da smo u stanju organizirati stabilnu priredbu bez krpanja u posljednji čas.

Znam da ste se zaželjeli Draženke pa evo i njegovog mišljenja o poželjnosti WorldCona:

Nitko nije protiv, jedino što mi se čini da oni ne znaju što rade. A misle da znaju.

Nova osoba se tad uključuje u diskusiju i to na Majinoj strani. Boris Gašpić (gaso@fly.cc.fer.hr) piše:

Za organizaciju nemaš brige. Organizaciju tehničke strane je preuzeala Maja. Maja (po mom mišljenju, djelomično i iskustvu) ima smisla za organiziranje, iskustva u poslovnom pregovaranju (što je od koristi prilikom traženja sponzorstva) itd. te mislim da tehnička strana Con-a nije toliko u pitanju.

Ključni problem je zapravo sadržaj. Njega treba osmisliti. Neke stvari su već praktično dogovorene (dolazak Pratchett-a itd.), ali to je sve još daleko daleko od punog opsega aktivnosti koje bi Con trebao obuhvaćati. Veći dio sadržaja ostaje na milosti i nemilosti kreativnosti SFeraša.

Dakle, svi koji imate ideje, javite se.

Što se tiče posljednjeg časa, imamo 4 godine. Enough?

Njegov post (spominjanje SFeraša) pogada Macana u slabu točku te ovaj burno reagira:

Whoa! WHOA! Zašto SFeraša? SFera *NIJE* organizator Worldcona. Individualni SFeraši mogu, dakako, raditi što hoće, ali dajte da odmah razriješimo tu nedoumicu. SFera *NIJE* Worldcon. Obje organizacije rade greške za vlastiti račun, ne u tuđe ime.

Vlatko pak reagira na spomenuti dolazak Pratchetta podacima prikupljenim na glazgovskom kaffeklatschu:

Pratchett bi trebao doći na SFerakon 96, a za WorldCon je samo rekao da to ima smisla.

Draženka je ponovo tu. Njega zanima kakve veze imaju SFeraKon i WorldCon kad ih Josip spominje u istoj rečenici, a također ga zanima i spomenuti dolazak Pratchetta:

Prvi put čujem. Tko je, i s čijim ovlaštenjem, dogovorio Pratchetta? I što je Pratchett rekao na to? Molim citat.

Zbrku će kasnije raščistiti Boris koji će postati kako slijedi:

Sorry, notorna glupost, post pisao umoran u 5 ujutro, lapsus itd.

Goran Marinić, koga dugo nismo čuli, pojavljuje se da bi rekao jednu pametnu:

Svi bismo mi htjeli jednu pravu konvenciju u Zagrebu, no ono što nas najviše brine je da nakon nje Zagreb ne ostane sinonim za neorganiziranost.

Macanova burna reakcija o nevezanosti SFere i WC-a napokon je isprovocirala i Branimira Zaunera (bzauner@dominis.phy.hr) da su uključi u diskusiju:

Čuj Macan. Ja se slažem da je to sve briga onih koji su se prihvatali organiziranja. Meni je jako žao što Maja nije (mislim da do sada i je) kontaktirala SFeru oko toga. Ja mislim da bi se svi oni koji imaju malo dobre volje mogli uključiti, ako to žele.

Zato mislim da bi ti Macan mogao puno doprinjeti organizaciji jedne takve priredbe, samo kad ne bi svu svoju kreativnu energiju (a znam da ju imas) potrošio na ono: nemojte, nemojte i nemojte... Bez brige, nećemo se osramotiti, jer se već sada radi i na sadržaju i na svemu onom što je bitno za jednu takvu priredbu.

Problem sa SFerakonima je bio u počinjanju rada na njima prekasno. Zato mi (i ja između ostalih) pocinjemo raditi sada, da se poslije ne bi hvatali za glavu.

Draženka tu nadodaje svoje prisjećanje na povijest:

SFerino predsjedništvo je '88, ako se ne varam donijelo dokument u kojem piše da SFera ne želi imati ništa s organizacijom Worldcona, Eurocona ili sličnih stvari. Toliko.

A Macan odgovara Branimiru:

Dec kul. I ja ne vičem nemojte, samo izvolite, jedino što imam jako slab gat filing oko cijele priče koji me spriječava da prstom mrdnem. Feeling ne mora biti u pravu, ali je moj i ja ga volim. :)

Izričito sam pak protiv toga da se SFera (kao organizacija) u to petlja. Mislim da je potencijalni gubitak mnogo veći od potencijalnog dobitka pa sam za to da se igra nasigurno.

Činjenica da je Maja tek sad kontaktirala SFeru, a da u njenim prostorijama od prije saziva sastanke govori nešto o Maji što mi se uopće ne sviđa.

Toliko.

A Boris pak Macanu, koji se bunio da "SFera *NIJE* organizator Worldcona":

Sorry, nisam mislio nikoga na ništa tjerati. Da SFera ne želi organizirati WC, to OK, ali ne znam zbog čega se toliko uporno ograjuje od njega. Kažem, samu tehničku organizaciju WC-a ne treba sređivati SFera. Tehnički organizirati nešto za N000 ljudi nije toliki problem. Npr. na Brusošijadu ETF-a '93 došlo je 5000 ljudi (toliko, ili manje, se izgleda očekuje na WC-u), organiziralo ju je oko 5 ljudi a provelo 20-30. Dakako, Brusošijada i WC nisu ni približno usporedivi po pitanju sadržaja, ali po pitanju organiziranja tehničke strane nema nekih bitnih razlika. Stvar je, dakle, u tome da treba stvoriti sadržaj. Što sam gornjime želio reći jeste da ako je netko u stanju osmisliti sadržaj za jedan Con, njegov veći dio, onda su to članovi SFere (ostali nipošto nisu isključeni). Ako na kraju od WCa ispadne "blamage", kao što se pribojavaš, nema nikavog problema da se SFera u potpunosti ogradi od toga - ona je samo pružila svoju pomoć u stvaranju sadržaja. Dakle, ispričavam se na (nenamjerno) imperativnoj formulaciji gore spomenute rečenice, i nadam suradnji.

Na ispriku, isprika. Macan posta:

Vjerojatno sam prereagirao. Sorree.

Konačno, poznata nam se anonimna osoba (hniksic@jagor.srce.hr) upušta u diskusiju s Borisom pišući:

Jesi li i ti u organizaciji WC-a? Nadam se da ne, jer bi se morao sjetiti koliko traje brusošijada, a koliko WorldCon, pa razmisliti prije no što drugi put napišeš da su slični po organiziranju tehničke strane. Nije isto organizirati tulum (makar za dosta ljudi) i višednevnu manifestaciju.

Našto se cijela priča oko poželjnosti WorldCona rasplinjava u pitanje razlike WC-a i brusošijade, te u pitanja hotela, tko je što rekao i tko misli da je za brusošijadu potrebno samo nabaviti cugu. Sve to je možda i konstruktivno, ali ne toliko zanimljivo. Zato zasad samo pozivamo sve koji bi diskusiji nešto mogli pridonijeti (ili bi samo htjeli svojim glasom podržati neku stranu) da se jave svom dragom PARSEKU.

Nove mrežne teme u slijedećim brojevima, ako bude stogod zanimljiva.

Darko Macan

TREĆA REČENICA. SFERA KONSKA

Sve uvezši u obzir, danas je bio lijep dan. Svi sistemi radili su bez greške, motori su zadovoljno brundali dok je naš brod ubrzavao prema Suncu. Što je naravno bilo ono što se nije smjelo dogoditi - sunce smo trebali zaobići, ne utopiti se u njemu. Jes' da nemam ništa protiv kupanja, ali oduvijek sam preferirao hladnu.

J... Murphiev zakon na djelu! A svi smo mi intimno upoznati sa starim dobrim Murphy-em.

Ali niti vrag nije tako crn kako izgleda. Crnji od toga ipak se nekad vide, a drugi, sa suprotne strane skale, nikako ne dolaze.

Ne razmišljajući o crnini vragova, trudio sam se ustati iz stolice. Gravitacijska sila je bila prejaka pa sam izdao zapovjed brodskom računalu da nas izbavi iz škripca, što je on s lakoćom učinio.

Nažalost, kada "program za brodsko računalo kupiš od "pouzdanog i iskusnog dugogodišnjeg korisnika", k tome još i demo verziju, ne možeš očekivati ništa drugo no veselu poruku:

Please, buy a fully operational & 100% bug-free version from nearest dealer for only 1499.99 space bucks, i to baš u najgorem trenutku. Ne mogu vjerovati da će završiti kao ručak što mi ga je žena spremala pred uzljetanje pa je zbog petosatne reportaže s *Najljepše melodije sjeverne hemisfere 3211* zaboravila na vrijeme ugasiti pećnicu.

Pećnicu!? - Pa da, ako izvadimo magnetron iz mikrovalne u brodskoj kuhinji i mikrovalove upotrijebimo da skrenemo modulirani mlaz u stražnjem modulu motora...

...tada bi uz malo inžinjerske genijalnosti možda mogli pokvareni brodski sanitarni čvor staviti u funkciju. Naime, situacija oko nas je bila kritična, ali to nije bilo ništa prema kritičnoj masi fekalija koje je kapetan Šajz istresao na komandnom mostu. Kapetan Šajz je naime ime mog ljubimca, marsovskog bul-davora nastalog križanjem običnog davora i bul-shit-dalmatinca u marsovskom laboratoriju za razmnažanje divovskih štakora.

Iako je sve bilo mirno, svi su bili vrlo, vrlo nervozni, što zbog utjecaja zračenja ljubičastih loptica koje su upravo izmigoljile iz spremnika pangalaktičkog grgoljblastera, što zbog neočekivanog mira koji je uslijedio.

Nasmješio sam se suncu koje je s ekrana buljilo u prostoriju i ispuhao nos. Pogledavši u maramicu zaključio sam mirno da će, ako ovo sa suncem dobro završi, morati prvom prilikom do otorinolaringologa u svemirskoj stanici na Veneri radi temeljitog čišćenja sinusa od raznoraznih pilića.

Ali tada je na površinu svijesti izronilo najbolje riješenje koje bi mi ikad u toj situaciji palo na pamet: *Oče naš na nebesima...*

...oprosti mi što će nekom na Majci-Zemlji razvalit nečju majku, svemirsku radodajku, na ovoj podvali!
Kada sam završio molitvu (kletvu?) bacio sam pogled prema mrskom mi suncu bilo je tamo gdje je bilo i prošli puta, samo malo veće (glup!).
Razmislio sam o mogućnosti ispaljivanja salve u smjeru sunca, ne bi li uspio odbiti se od širećeg tahknog polja.

Kad sam odbacio tu mogućnost shvaćajući da će napraviti singularnost od sunca, koja će me odbaciti na drugi kraj svemira, odlučio sam reći mehaničaru da odvoji komandni most, skrene motore te ponovno spoji brod. No međutim, kad je to bilo gotovo, koristeći uobičajena inžinjerska sredstva (i.e. selotejp, flastere, žnirance), ispostavilo se da pomoći nema.

U tom trenutku, sunce je prešlo iz žute u bijelu, pa u zelenu, pa uplavu koja je ostala upečatljivo bacati svjetlo na nas dok je brodski kompjuter govorio: *Program završen, ubacite 10c za nastavak ili vršnите kraj.*

KRAJ!

Josip, Tanja, Darko, Zoran, Bojana, Marina, Trpk, Goran, Jurica, Krešimir, Ivan, Želimir, Miroslav, Zdravko, Davorin, Nikša, Klaudije, Izitpajn, Adaleta, Tihomir, Dalibor, Robert, Vlatko, Luka, Željko i Jasmin

Postoji u Sferi jedna moćna gomilica članova, koja zna da Parsek ne dolazi rodamejlom ni kupusekspresom. Njihove želje za fanzinom bile su redovite, strast kvalitetna, a požuda gotovo profesionalna. Sve to zaognuto vjerom u vlastite poze koštalo ih je spoznaje o rijetkim, neplodnim riječima, o ilustracijama sumnjive viskoznosti, o mršavim začećima i kratkotrajnom užitu potonulom pod golgotom porodajnih muka.

Spoznaće o Parseku, tome mračnom predmetu želje svakog od njih. Urednika.

Slijedećih nekoliko strana posvećeno je svim neurednicima, kupusarima i rodistima, svijeta samo utorkom.

JA PA JA PA JA!

Ima već nekoliko tjedana otkako sam Davorinu obećao tekst o uređivanju fanzina, a nikako da sjednem pred monitor i odvalim tu karticu, dvije. Dio je razloga što sam neko vrijeme obećanje jednostavno zaboravljaо, dio treba pripisati prokletom frilenserskom običaju da se ništa ne radi dok voda ne dođe do grla i kazaljka na sekundu do dvanaest, ali dio razloga mi je tek nedavno postao jasnim. Ja, naime, nikad nisam uređivao fanzin.

Hoa! HOA! A 'Parsek'? , reći će oni koji još pamte prapovijest. I doista, tamo negdje od osamdesetosme do devedesete uredio sam devet brojeva SFerina internog glasila, što se može činiti kontradiktorno mojoj gorenavedenoj negaciji udisanja fanzinskog zraka. Ali nije. Let mi iksplejn.

Postoje definicije fanzina i definicije fanzina. A postoje i definicije fanzina. Po definiciji nesklon definicijama (zašto pamtiti ono što možeš improvizirati), ja ih baš i ne znam. Znam onu osnovnu o tome da je fanzin magaZIN kojeg rade FANovi, sebi za zabavu. Onda sam čuo i onu Krstinu da je fanzin zapravo pismo koje urednik piše svima koje to zanima. Pa sam konačno i video fanzin: Parsek broj 28, uredili Ogorelec i Štimec, a i Posavec bio zbog nečega potpisani. Pa ga pročitao.

Taj je Parsek bio kakvi Parseci već jesu bili: sastavljen od onoga što se dobilo ili pronašlo. Bio je okej, ali to nije bilo ono što sam ja mislio da on treba biti.

Ovdje treba zastati i objasniti neke stvari. Možda i ne treba, ali pomaže karakterizaciji glavnog lika. Za početak, moj je JA vrlo glasan, vrlo tvrdoglav i jaaako me je teško razuvjeriti kada se u nešto uvjerim. A uvjerim se vrlo brzo: spid ov lajt eneliziz end maj opinjn iz formd. I moš ga ježit! Drugo, imam tu nesretnu potrebu da sve što radim bude što bliže savršenstvu. Treće, savršenstvo po meni obično znači profesionalizaciju. Sve skupa je savršen koncept da mi upropasti svaki hobi - u sve što počne kao razonoda, vrlo brzo upadne kvasac ambicije i nisam rekao ni kiks, a već tjeram sebe da budem najbolji, ravan profijima pa onda, kad sam već tu, i da okrenem neku paru. I hobija više nema, samo je džob tu. Tako je bilo sa stripovima, tako i s kritikama, tako i sa SF-om.

Zato mi Parsek nije odgovarao kakav je bio: to nije bilo ono što sam ja htio! A ja sam htio magazin kojeg ču s guštom čitati, koje će donositi eseje koji će me zanimati, priče koje će me oduševljavati, ilustracije kojih se ni veći ne bi posramili. Ja sam htio časopis koji će se pojavljivati redovito, koji će pisati inteligentno, koji će se čitati, koji će utjecati. Sve to, naravno, znači da nisam skužio poantu fanzina, ali to me, podjednako naravno, nije zaustavilo - uvijek mi je mnogo lakše misliti da svi ostali nisu skužili. Znate vic: Svi vozači, pozor! Jedna budala vozi jednosmjernom ulicom u suprotnom smjeru Ma što jedan? , nato će vozač o kojem je riječ, Svi! Jup, dec mi, ol over.

Pa, da skratimo priču. Kandidirao sam se, gušter s ni godinu staža u SFeri, za urednika protiv Krste i dobio (videći čak dvojicu kandidata Štimec je izjavio da je taj posao učinio popularnim) iz razloga koji su se vjerojatno razlikovali od osobe do osobe koja je glasala za mene. Pa sam krenuo na posao: odredio sam broj stranica i ritam izlaženja i prvi broj (temat o Supermanu) više-manje sam popunio, uz dragocjenu pomoć nekolicine profi crtača koje se balavac od urednika nije libio pitati.

Onda sam počeo masirati ljude za tekstove te čak i dobio neke. Super, reklo bi se. Bilo bi, da su mi se tekstovi svidjeli.

Uobraženost ponovo na djelu, mislio sam, bio uvjeren, da sve znam bolje. Kad mi se neki tekst ne bi svidio, pitao bih autora mogu li ga preraditi pa potom to i učinio. Ako mi tekst ni dalje ne bi baš mirisao, ogradio bih se uvodnim komentarima, uvodnicima ili op.ur.ima. Udarao sam glavom u zidove i oni su pucali. Bar sam mislio da zidovi pucaju, ali je krckanje, kako se pokazalo, dolazilo od moje glave.

Ljudi koji bi jednom napisali tekstove ne bi to učinili i drugi put. Da li ih je odalečilo moje prčkanje, kronična nesposobnost da kažem 'hvala' (ta, njihova je DUŽNOST bila pisati za mene, onako kako ja kažem) ili su jednostavno htjeli biti fanovi, ne profiji? Ne znam, ali ono što je funkcioniralo u skribomanskom beogradskom Komarčiću nije, na mojo žalost, palilo u SFeri. SFeraši su imali potrebu za druženjem, za zajebancijom, a ne za ropskim radom u trenucima odmora. Čak i onima koji su imali ambicija prema pisanju bolje bi, uvidam s odmakom, došla podrška, a ne trenutačno postavljanje pred planinu profesionalnih standarda. I tako sam zajeb'o i spao sam na sebe. A mene je teško nositi. Zadnja su dva moja broja opsegom bila otužna i nikad nisam ispunio sebi obećanu kvotu od deset brojeva. Pao sam na zadnjoj prepreci.

Što reći danas, pet godina kasnije. Pa, prvo, vidim greške i mislim da sada neke od njih ne bih ponovio. Drugo, usprkos svemu mislim da je to sjajnih devet brojeva i ponosim se njima tu nou end. Treće...

Treće je moj komentar na fanzinsku scenu od kada sam je napustio. Dobra je, sve bogatija je, ali nešto mi fali. Fali mi novih ideja, novih koncepcija. Fali mi da uzmem fanzin u ruke i da me iznenadi, da me razveseli ili razljuti. Fali mi fanzin kakav sam ne bih mogao napraviti.

Hajde, juniori, iznenadite me!

Ili me, pak, pošaljite u rodno mjesto. Tko sam, konačno, ja da vam propovijedam, da vam zapovijedam. Vi znate što hoćete, vi mislite svojom glavom, radite svoje fanzine, činite što želite, a ja... Ništa ja ne znam o fanzinima. Nikad ih nisam radio.

A čujem da zna biti zabavno.

Maj los.

Darko Macan

BIO SAM UREĐNIK PARSEKA

Uređivanje PARSEKa bilo je čast, zadovoljstvo i obaveza.

Uredivao sam PARSEK otprilike dvije godine, od jeseni 90-e do jeseni 92-e. Uredio sam deset brojeva, od broja 38 do 47, od toga dva dvobroja, dakle osam primjeraka. Kada sam počeo imao sam jednu ambiciju, da PARSEK izlazi mjesečno. Ovu ambiciju bilo je teško realizirati - tako su nastali dvobroji: izašli su kasnije, a bili su bogatiji materijalom pa sam zaključio da je to dovoljno razloga da ih učinim takvima. Uz to sam volio novitete, svidalo mi se igrati ozbiljnog izdavaštva. Sada naknadno zaključujem da je taj potez ipak bio neopravдан, ali nije neka velika šteta. Vjerujem da sam prvi u povijesti PARSEKA izdao i jedno drugo izdanje. Uz to sam bio i prvi koji je objavio PARSEKe sa naslovnom stranicom u boji. Za to su bili zaslužni grafički urednici koji su se dobrovoljno javili za tu funkciju. Prvi je bio Borivoj Bošnjak, a drugi Karlo Galeta. Rezultat toga bila su dva broja sa naslovnicom u boji: dvobroj 43/44 i broj 45. Uređivanje PARSEKA učinilo je od mene redovnog posjetioca SFerinih sastanaka.

Smatrao sam da je dio dužnosti urednika, da uvijek bude prisutan za slučaj da netko ima tekst ili ilustraciju za PARSEK. Moja tehnika dobijanja materijala bila je radikalno drugačija od tehnike mog prethodnika. Nikoga nisam ganjao da radi za PARSEK, umjesto toga bio sam tamо i izgledao sam bespomoćno i materijal mi je sam dolazio. Nikad se nisam mogao požaliti na svoje suradnike.

Brojeve sam sklapao na način koji je u sadašnje doba kompjutera već zastario: kao kolaže. Materijal bih izrezucakao i polijepio na stranice A4 formata koje bih potom sfotokopirao na duplo manju veličinu i tako bi nastao list PARSEKa. Došao bih u SFeru sa hrpom stranica i klamericom i proizvodio brojeve na licu mesta. Kada je broj bio gotov i podijeljen osjećao bih veliko kreativno zadovoljstvo, kao da sam upravo proizveo neko umjetničko djelo.

S vremenom je ipak umor narastao i osjetio sam se spremnim da se pridružim povijesti i prepustim uređivanje nekom mlađem. Svoju karijeru završio sam s jednom katastrofalnom pogreškom. Naime uvrstio sam u broj dvije priče isprintane sitnim fontom i s bliјedom trakom tako da se nakon fotokopiranja tekst dobrim dijelom jedva vidio ili uopće nije. Da bih koliko toliko spasio stvar olovkom sam upisivao tekst tamo gdje se nije vidio. Bio je to mukotrpan i dobrim dijelom uzaludan posao. Nakon toga gotovo s olakšanjem objavio sam svoju ostavku. Ipak, ne bez određenog žaljenja, kao što se moglo pročitati u mojoj posljednjoj riječi urednika gdje sam i najavio moj mogući povratak jednog dana, pri čemu i sada stojim.

Goran Konvični

UREĐNIČKA STVAR

Davorin je postao muško. Jednog utorka uveče je došao do mene i rekao: "A ti, nema više zajebancije. Napiši mi tekst o tome zašto si uređivao Parsek, što si s njim htio i tako to. Je l' ti jasno?"

Ležao sam na kauču, polumrtav od temperature i pitao se zašto tabletne ne djeluju, pa nisam imao ni snage ni volje da se usprotivim autoritarnom uredniku. Čak mi se i svijedla ova promjena pristupa; umjesto uobičajenih jadikovki i naricanja, Davorin je počeo pokazivati malo inicijative. Koliko mogu reći, iz iskustva, to je jedini način na koji se uspavani SFerini resursi mogu natjerati na rad.

Jedino je problematično što će se izroditи iz tih mladih organizama, nenaviklih na težak i turoban posao - pisanje za omiljeni im fanzin.

Kad sam došao u SFeru, Parsek je bio u uobičajenom stanju - ni na nebu, ni na zemlji - ali je klub bio vrlo živahno mjesto. Imali smo program. U jednom uvodniku iz tog vremena piše: SFera je umrla i reinkarnirala se u samu sebe. I sada je živila nego ikad.

Svakog utorka, još uvijek ne znam na koji način, Darko Macan je uspijevao natjerati nekoga da popuni par sati praznine. U početku je sve funkcionalo izvanredno, dolazilo je sve više ljudi i programi su bili sve kvalitetniji. A onda su se stvari počele raspadati. Darko je ustrajao na tome da imamo program, ma kako glup i nezanimljiv bio, i reakcija se mogla predvidjeti - članstvo je počelo sabotirati. A i ljudi su se uželjeli malo anarhije. Kad više nije imalo smisla organizirati program za pet-šest ljudi koji su još uvijek htjeli sudjelovati, Darko je podnio ostavku na (tad još nepostojeće) mjesto programske direktore. I nitko mu ni hvala nije rekao za ono što je napravio.

Mislim da je bilo pogrešno inzistirati na programu baš svakog utorka. Puno više mi se sviđa formula: tri tjedna program, a onda jedan tjedan anarhije. I taj bi tjedan mogao izaći Parsek.

Samo što Parsek nije izlazio.

Ja sam Parsek preuzeo nakon što je pukla programska shema, ali se po SFeri još uvijek motalo puno ljudi koji su valjda dolazili iz navike i inercije. Osjećala se i nekakva nostalgija za danima kad se nešto radilo, pa nije bilo teško naći dovoljno žrtava za popunjavanje Parseka. Bio sam prilično uplašen da mi to neće poći za rukom, ali strah se pokazao potpuno neopravdanim - ljudi su bili vrlo kooperativni i donosili su tekstove na vrijeme, čak sam dobio i neke koje nisam naručio. Neke, naravno, nisam dobio nikad, ali to nije ometalo izlaženje. Za svaki broj sam dobijao više tekstova nego što sam mogao objaviti.

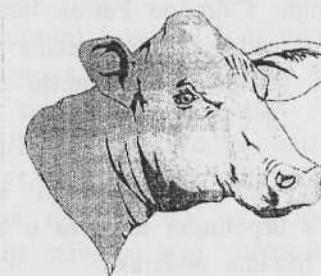
Kad sam pronašao dovoljno suradnika, počeo sam razmišljati o tome kakav Parsek treba biti.

Za početak, odlučio sam, mora biti čitljiv i redovan, kao i svaka druga novina. To je značilo prelazak na laserske printere, što se u početku pokazalo prilično teškim - prvi je broj enormno kasnio, ali nakon toga nije bilo većih problema. generirala samu sebe - radi i da Parsek izlazi, i oni nešto učine. uspio pronaći dovoljno nije previše zabrinjavalo. u Parseku piše, a ne se kasnije pokazalo kao stajalište, jer je broj van SFere bio njihovom izgledu. Što je unutra, to je više ljudi Parsek umjesto piva.

LISTOPAD 1993.

Broj: 48

Redovitost je ako ljudi vide da se biti će spremniji da Nikad, doduše, nisam ilustratora, ali me to Bilo mi je važno što kako on izgleda. To potpuno krivo prodanih primjeraka proporcionalan više sličica bilo bilo spremno kupiti

Mašinerija je funkcionirala, ljudi su bili spremni pisati čak i više nego što je bilo neophodno i slijedeća pitanja koja su se nametnula bila su: što objaviti i za koju publiku?

Prije nekoliko godina Boban Knežević je pokrenuo Perpetuum Mobile - časopis koji je donosio teoretske priloge o SF-u. Bio je potpuno besplatan. Prvi broj, u nakladi od 11.000 primjeraka je razaslan na adrese svih ljudi za koje je izdavač znao da imaju nekakve veze sa SF-om. Da bi se dobili slijedeći brojevi trebalo se samo javiti izdavaču i reći: "Da, ja želim da mi i dalje šaljete Perpetuum Mobile". Naklada drugog broja je bila 3.000 primjeraka. I to za čitavu bivšu Jugoslaviju, što je malo veće tržište od onog na koje Parsek može računati. A Parsek uz to i nije besplatan.

No, Parsek je fanzin i bez obzira na urođenu mi megalomaniju, nisam razmišljao o čitateljstvu u tisućama. Bio bih sasvim zadovoljan s jednom stotinom. Ne računajući SFeru. Da bi se do toga stiglo, Parsek je morao prestati biti klupski fanzin i postati razumljiv široj publici. Trebalо je prestati objavljivati interne štosove i opaske urednika i potruditi se da tekstovi budu na profesionalnom nivou. Prva dva zahtjeva sam lako mogao ispuniti, ali zadnji se pokazao najtvrdim orahom. Velika većina članaka je bila pisana u zadnji čas i rezultat je bio prilično loš

Mogao sam ih vratiti na doradu, ali to bi značilo da će Parsek kasniti, što je korak na kojeg se nikad nisam odlučio. Pored toga, čini mi se da su ljudi bili zadovoljni s tim da Parsek bude interno glasilo. Kako se mnogo kasnije pokazalo na jednoj tribini, većina je htjela više zajebancije i role playinga. Ja sam htio časopis koji će nešto značiti i ljudima koji nikad nisu čuli za Sferu.

Prepostavljam da sam mogao raditi stvari po svome. Postoji Internet, ogromna mreža s hrpetinom tekstova o SF-u i srodnim stvarima, s elektroničkim fanzinima i bazama podataka.

Trebalo je samo tražiti dozvolu za objavlјivanje (čista formalnost), uzeti, prevesti i objaviti. Jedino je problem što to ne bi više bio SFerin Parsek, nego Parsek koji radi tvrdoglav ovan koji uvijek mora istjerati stvari po svom ukusu.

I tako sam dao ostavku

Dražen K.

ZAŠTO UREĐUJEM PARSEK?

Kako sam proveo zimske praznike. Posjet baki na selu. Tko sam, što sam, čemu težim. Bezbrojna teme i pitanja koja nas od malih nogu napadaju sa svih strana. Među njima se našlo i Davorinovo pitanje: Zašto uređujem PARSEK?

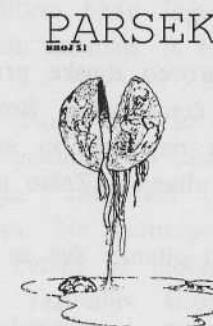
Hmm, dobro pitanje. Sve je počelo ovako:

Bio je hladan i neugodan prosinac. DraženKa je uređivao PARSEK već neko vrijeme i dolazio je u SFeru s pričama o tome kako mu je crkla FATabela na disketu, pa mu je frend na licu mesta napisao disk editor, e ne bi li spasili Raosov intervju (uzevši u obzir što je iz toga nastalo, nisam pretjerano siguran da su to baš i trebali napraviti), pa onda kako ga Word i Šlogi zafrkavaju s postavljanjem ilustracija, i tako dalje u dugu zimsku noć. I onda mu je jednog dana puklo.

Sjećam se ko danas, bio je utorak. Dode meni Igor (Mrkoci, predsjednik SFere, za neupućene) i veli bi li ti uređivao PARSEK. Pitam ja što je s DraženKom. Veli on, a ispiti, a frka, a panika, a tako dalje. I tu ja pristanem, onako široka srca kakav već jesam. Mislio sam, ne može biti gore od uređivanja FUTURE. No, kako je napisao pjesnik, tu sam se zajebo. PARSEK nije FUTURA! (Što sada čak i s izvjesnim ponosom mogu reći, pogotovo nakon one SFERE za priču iz PARSEKA koju je dobio Darko Macan, što nije stavio u svoj curriculum vitae u antologiji!)

Premda sam FUTURU dobim dijelom radio sam (prijevodi, lektoriranje, unošenje teksta), znao sam da se može nekome reći, daj mi prevedi ovo, pa da će to i biti napravljeno. U PARSEKU je situacija drastično drugačija. Kažeš nekom (zamoliš nekog!) da ti nešto napiše, ili se netko čak i sam ponudi da zabilježi vlastite umotvorine na pogodan medij ... Znate što se događa. Nakon nekog vremena, ponuđač/ponuđačica je ili zaboravio/la na ponudu ili su otkrili da nemaju vremena jer moraju oprati kosu, ili nešto slično. I zašto ja onda ustrajavam na uređivanju PARSEKA? Dobro pitanje.

Možda zato što kao američki fanzini koje kod doktora Krste, što primjer, već spominjani donio nekakav stranjski je vrlo ugodno iznenadio tekstova, pa se još uvijek moći napraviti nešto u naporu za sada osujećeni (Draženka, obećao si,

želim da PARSEK izgleda sam imao prilike vidjeti, što na drugim stranama. Na Macan jednom je prilikom fanzin o Tolkienu koji me promišljenošću i zrelošću nadam da ću od PARSEKA istom rangu. No, moji su već spomenutim događajima. obećao.)

Možda zato što želim da se u PARSEKU nađe nešto više od fan-fictiona, nekakve vijesti koje nisu one u FUTURI, jer ne zaboravite da razni ljudi vide razne stvari, pa ono što stavi N.A. ne mora biti ono što ću staviti ja. A ako već bude fan-fiction, želio bih da to bude na malo višoj razini od one koju obično dobijam i stavljam u PARSEK. To je samo stvar rada.

Ukratko, želio bih da PARSEK ima lik, oblik i dostojanstvo, da ima interdisciplinarnih tekstova (kako sam ovo lijepo i učeno rekao), da u njega dobri tekstovi ne zalutavaju nego da budu pravilo, da PARSEK ne bude zanimljiv samo članovima SFere, nego i široj javnosti koja se makar malo zanima za fantastične književne i filmske žanrove.

Zašto ja uređujem PARSEK ako mi ne uspijeva sve to napraviti? A možda sam ja optimist, ili sam možda tek tvrdoglav i volim započeti posao dovesti do kraja.

Vlatko Jurić-Kokić

Prije zadnjeg teksta u nizu o Parseku, koji je nastao tek nedavno, dužan sam reći kako su članci mojih prethodnika pisani za prvi broj fanzina svih klubova izašlog u sam osvit SFeraKona '95. Kako je budućnost HrkKromanjonzina završila na tavanu, a međuklupska aktivnost izgubila sjaj, dobre tekstove prekrila je prašina. Snaga tih riječi, slike urednika kako grle svoj fanzin, iz ljubavi ili gušći ga, nije smjela izbljediti. Popeo sam se na tavan i otpuhnuo prašinu. Želio sam im vratiti izgubljeno mjesto. Donio sam ih tamo gdje pripadaju.

PARSEK, DALEK I SAM

Nisam više urednik. Spoznaja te činjenice ostavila me ravnodušnog. Možda s malim trunom u fandomskom oku zbog Darkova pristupa u izričaju i podvijena repa, kako mojeg, tako i Vlatkovog.

Ali spontano, suza olakšanja ubrzo je trun odplavila. Bio je to znak svjetionika u sve gušćoj magli da kornilo Parseka treba prepustiti. Kormilo broda u oluji, koje sam obuhvatio očima, a ne snažnim stiskom.

Bilo je to vrijeme tek ugaslog SFeraKona i Vlatkovog Parseka. Vibrirala su neka nezadovoljstva njegovim pristupom, a stare želje pomiješane s izlučivanjem ega i taštine razgradile su mi ydrav razum.

Htio sam Parsek, negledajući ni lijevo ni desno.

Kompromisno, bez izazivanja neželjenih konflikata, postao sam drugi urednik. Vlatko je stvarao svoje Parseke, a ja svoje. U HrkKro... sam na pokušao rezimirati moj pogled na stvaranje Parseka:

Vrijeme mi izmiče poput pijeska s dlana. Pokušavam se koncentrirati na tastaturu ispred mene i mozak u meni. Trebam napisati uvodnik, još samo to i gotovo je. Parsek može na prijelom. Printanje. Zatim jurim u fotokopiraone i molim brzo kopiranje. Skupljam fotokopije u utorak popodne, i trčim doma. Ližem prste i crnu boju i po stranicu. Već skrećem pogled uredskog pribora. konstrukciju dvije heftterice žvakaćama i još tople, crne gotovi primjerak. Još malo. 19 i 50. vičem i navlačim prema autu. na treći kat jer ključeve od auta. krov auta i na treći kat. Parsecima. Imam mišljnje o svom auto i jurim. policajce i Uzimam kutiju s smješkam se sreće da nije zaboravio. Obećao sam ga prosuti ako se budem morao vraćati. Ulazim u dvorište centra. Ulijeće onaj introvertirani i pita me gdje mi je novina. Najradije bih mu njušku s tim novinama obrisao. Otisak bi objavio u sljedećem broju. Ali samo se smješkam i dajem mu ga. Razdjelim ih sve, bacim kutiju i idem žicati za novi broj.

Tako to otprilike izgleda meni.

i čini se da mi dijoptrija nije bila zanemariva.

PARSEK

56
1294

slažem stranicu je pola osam. prema brlogu Vadim vlastitu sastavljenu od oblijepljenu počinjem spajati stranice. Svaki bacam u kutiju. Gotov sam. Jes, jaknu. Trčim Vraćam se nazad sam zaboravio Lupam glavom od vraćam se ponovo Uzimam kutiju s vrlo visoko mozgu. Palim Preletim ležeće parkiram se. fanzinom i mozgu jer ima

U međuvremenu sam stavio naočale. Ja, naime, nikada nisam i mao koncepciju. Zabavljaо sam se na trenutke, ali činjenica je da sam sve mukotrpoно stečene tekstove utrpavao u jedan broj, bez reda i smisla, vječno cvileći još još još.

U većini slučajeva, crtao sam preko kurca.

A mislio sam... Što sam mislio? Da sam mislio shvto bih da je sav smisao bio u želji da postanem urednik. Sve se zamutilo kada mi se to konačno dogodilo.

Sada, pet brojeva i dvije i pol godine poslije, znam samo jedno i hvala Parseku što sam to shvatio, jer vrijedilo je.

Nije mi važno, da li SFeraši misle da sam pronio njihov glas bolje ili lošije od mojih prethodnika. Bitno je da Parseka bude, jer on je arijadnina nit u labirintu izgubljenog fandoma SFere.

Davorin Horak

SFERA

ĆEBE

*in
NU KID ON D BLOK*

**PR
MACAN**

SFeraKonska JA-JA...

I zadnji otpatci zgužvanih biltena, odrpanog SFeraKona i praznih kutija od pica nestali su u grotlu FERovog kontejnera. Zaostale vreće poslova i kante propusta, već u utorak brižno je prekopavao Oorganizator ne bi li pronašao nešto vrijedno. Nažalost, jedino vrijedno što je iščeprkao, vrijedno je zaborava.

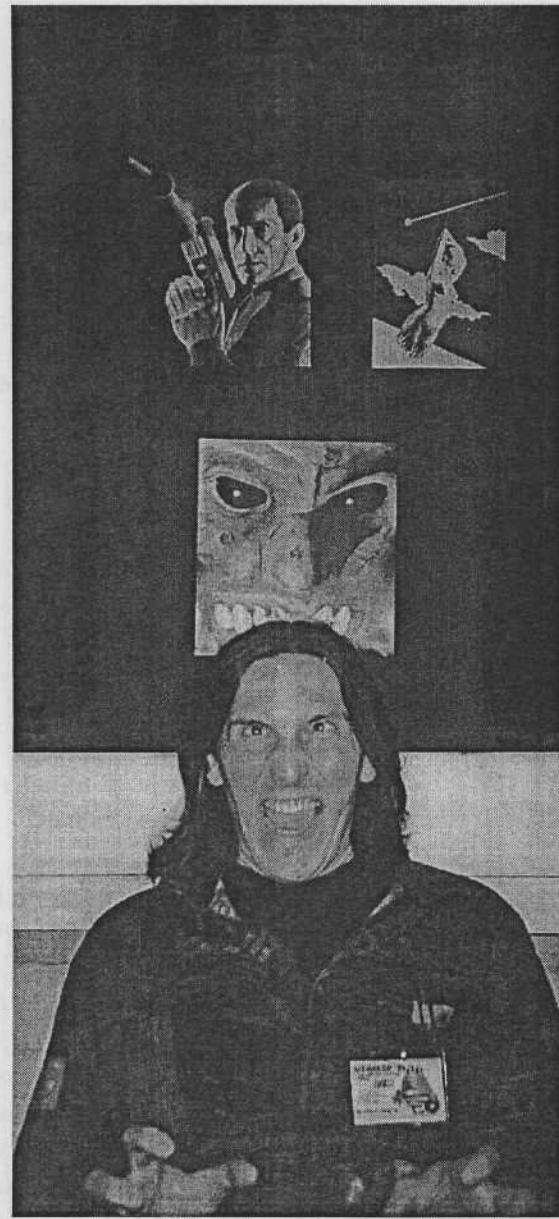

Daj te pare, pa onda gledaj.

Koji bi ste, od tri ponuđena balona, najradije ispuhali?

Prošlo je tako nekoliko zanimljivih utoraka (ergo, bilo je programa) u prekopavanju i optuživanju Organizatorske, Elitistički Povlaštene Elite od strane, po jajima gladnih glađenja, ali za mrdanje guzicom ne baš raspoloženih fanova, za, citat od oka: "ludo, bitemsko i ino zabavljanje na desku koje, s obzirom da bi i amateri SFeraKon bolje okrenuli, koje nemožemo, ne želimo i nećemo tolerirati."

Pitam se, kako je Tico uspio, s očima u križ, slinom na papiru i zgrčenim prstima nacrtati autoportret?

Jebem ti, nijma je to štvarno škandal, bat vi šel nevr suredr.

No, nestaju utorci, poput vode s lista u kasno proljeće, a na SFeraše se hvata podatna i meka plijesan.

A postsferakonski Parsek koji iznosi sav taj prijav i pljesniv veš? A Parsek uopće?

Parseka uopće nema. Prvi poslije SFeraKona je ovaj što vam izranja iz ruku, bliže novom Konu nego onom u kontejneru. Krivicu snosi, a tko drugi do urednik. Možda pljesnivi članovi.

...I IDEALIZAM OD CIGLE

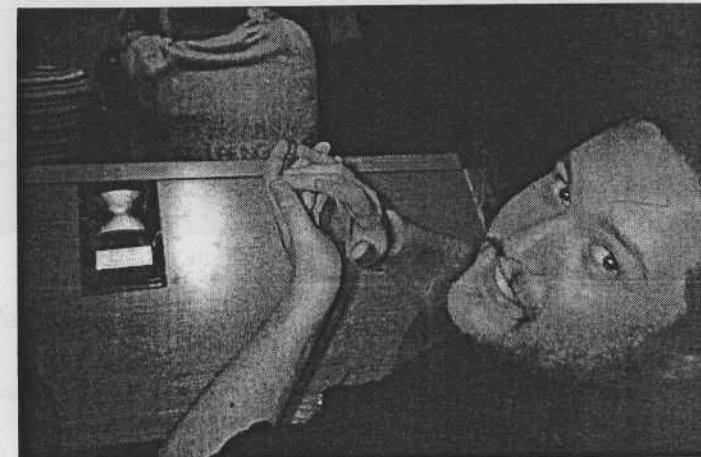
Izgleda da sam ja nepopravljivi idealist (popravljiviji od Gorana), i nije mi prvi put da idealizam strši iznad mene, neumoljivo poput zida, zaklanjući stvaranost gustom sjenom na mojim plećima.

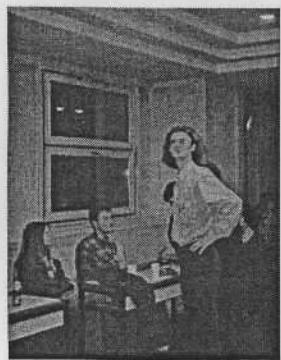
Darko Macan nas pokušava uvjeriti da je žrtva malog, dobro i simpatičnog crtača stripova, kojg smo od milja nazvali ediber (ili taj Mačak me dovodi do ludila da će ga razapeti).

Nadao sam se da će mi netko doturiti par rečenica o potrazi za izgubljenim SFeraKonom, da mi se nade za fanzin. A eto, znam da Brnada nema i da moram ili izgledati kao siroće (Goran), da mi se živo jebe (DraženKa) ili da ljude davim (Macan) ako hoću bilo kakve riječi, a da nije od Darka, Tanje ili moja umotvorina. Očigledno je da sam neprimjetno progutao tabletu *Samoinicijativa članstva*, spec. za urednička samoubojstva.

Šteta štu uz nagradu SFera nije uključena vatrena plesačica flamenka.

Ja sam najljepši,
oprao sam kosu, i
poštuaor ispucale
vrhove. Slikaj mene.

A nisam bio urednik Parseka, što jest bio moj posao. Lijepo me invertirani upozorio.

Ja.

Zato nemam par rečenica, samo maske moje mašte i nekoliko fotki.

Davorin Horak

Zašto li je ovaj desni toliko sretan?
Očigledno se nije naradio.

FILK

Gospodin Raos je napisao roman
Samo dva dana pred godinu novu
Nitko u SFeri pojma imo nije
Koliku je za to pobrao lovnu

Htjeli ne htjeli roman je bio
Najbolje djelo nakon ovog rata
I svi su dripcu shvatili tad
Da svinja se vraća na velika vrata

Komisija je zasijedala tu noć cijelu
Svi su se obrušili na veliku hijenu
Mafija se slozila samo u jednom
Raosu SFeru ni pod koju cijenu

Mafijaškog posla
Nikad njima dosta
Skidam kapu
Svakome klišeju
Al toga nema ni u HDZu

Dotični je dan osvanuo svečan
Na SferaKonu tada gdje god da je bio
I akteri drame tad ni slutili nisu
Da svakog od njih čeka njegov slave dio

Počela se raja skupljat rano poslijepodne
Članovi su postavljali ukrase na binu
Nitko u blizini tad ni slutio nije
Da mafija je smislila predstavu baš finu

Voditelj u košulji je došao na mjesto
Napetost je rasla četiri stupnja u minuti
Smireno je samo Raos čekao da počnu
I svi su znali zašto pokvarenjak mirno šuti

Voditelj je čvrsto reko "Ovaj... ja... jel mogu?"
Raja je uprte u koverte na stolu
Sve su misli usmjerene osmočlanoj bandi

Mafijaškog posla
Nikad njima dosta
Skidam kapu
Svakome klišeju
Al toga nema ni u HDZu

(u pisanju ovog filka sada dolazi bitni moment jer se u pauzi nastaloj piščevom blokadom dešava bitan događaj - trijumfalni ulazak Predraga Raosa u skupštinu grada Zagreba na listi pobjedničke Akcije Socijaldemokrata Hrvatske)

Božanski je pisac tada prekrižio ruke
I popravio auru da mu стоји ravno
Sjećao se zadnji put kad je dobio 'Sferu'
"Sto mu zdjela mačje hrane bilo je to davno..."
Koverte su popadale sve jedna za drugom
Atmosfera došla je do točke usijanja
Ostala je samo jedna, samo jedna bijela
I došlo tad je vrijeme da se prekinu ta sranja

Voditelj je namignuo izvadio papir
Duboko udahnuo, riješena dilema
Na licu mu se pojavio pokvareni osmjeh
" Ovaj put za roman, jeli, nagrade baš nema..."

Božanski je pisac tada skočio uz urlik
Bijesno je ko mačka tada skočio na binu
Majke su sa djecom brzo istrčale van
Show što je uslijedio je bio ko na filmu.

Mafijaškog posla
Nikad njima dosta
Skidam kapu
Svakome klišeju
Al toga nema ni u HDZu

I dok su mikrofon odnosili u smeće
I dok je komisija povijala rane
Božanski je pisac zadovoljno dijemo
Planirajući mirno nove zastupničke dane

I poslije toga je otišao kući
Jer sad je napokon mogao znati
Da bandi je konačno došlo do mozga
Da ne može nekažnjeno srati

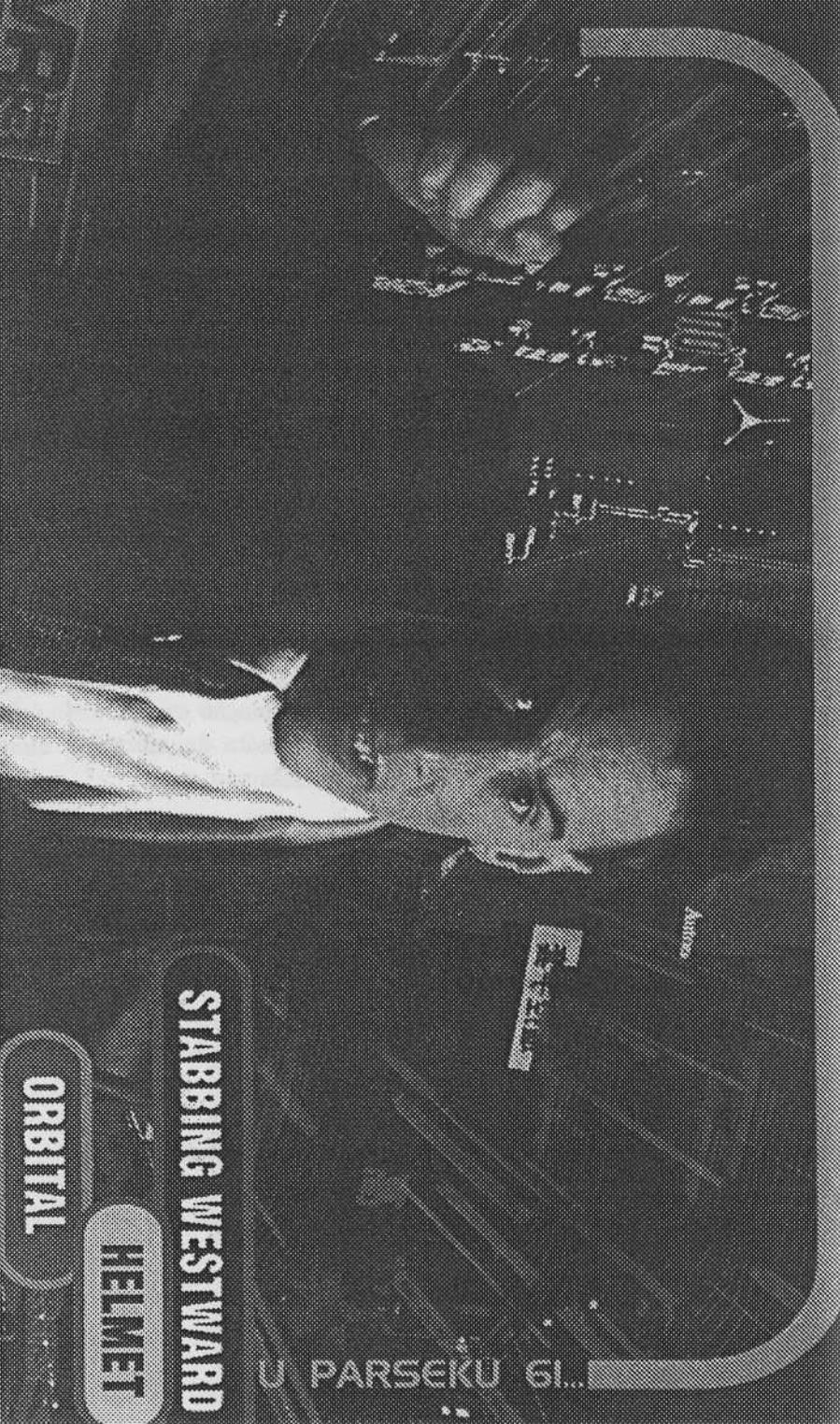
Mafijaska posla...

Izitpajn

Rupa, rupetina
Izitpajn kriv je svem,
da mu filk, za tri reda kratak, bem.

urednik

JOHN MNEMONIC

STABBING WESTWARD

ORBITAL

HELMET

U PARSEKU 61...

TOD P.'S ROLE-PLAYING GAMES

A black and white illustration of a futuristic city skyline with tall, curved skyscrapers under a dark sky. In the foreground, a character wearing a spacesuit and helmet looks towards the viewer. The word "TOD P." is visible in the top right corner of the image area.

STRIP KNJIZARA
MORE COMICS!
MARINKOVIĆEVA
5

TEL / FAX
(385) 41-423807

41000
ZAGREB
CROATIA

PRODAJEMO
PARSEK